Nu styrdes det mot Norden mot isens
kalla berg då blef en ryslig kyla
som gick till folkets mörg vi kunde
oss ej bärga ej häller vår barn
ty kölden den var värre än vi
var hemma van.
Nu styrdas sen åt södern till
söderns varma vind där solen sänder
brände vår bleka magra kind
Nu klagas och nu gråtes men ingen
lindring var ty solen nu hör brände
så varm och het och klar.
Nu blir en ömklig hunger med sorg
och gråt och gny En gämmer som
tränger till himmels höga sky Och
döden fasligt harjar på folkets inom
bord man ser dem döda kastas i
hafvets vilda flod

Vi sålde våra hemman och gaf oss
sedan ut liksom fågelen här fort-
flyger när sommaren är slut. Han
kommer en gång åter När vären
skreden fram men vi fåvade ej skåda
vårt kära fosterland.
Vi tänkte att förljufva det sista lifvets
slut liksom att komma längre än
Herren stakat ut. Vi reste ifrån
Sverige med nagat öfver, Vi kände ej
det öde som där oss förestod.
Vi reste genom England allt ifrån
ort till ort på vagnar och på barn
som fågeln så fort. Det var så stänt att
skåda att landet så bese men få det var
ibland oss som hade mod att le
Och sedan när vi kommo till de

Liverpoolska hamn begynte ångrens
tårar så stridt att bryta fram. Det
blef en hjärtans sveda i bröstet
på hvoren det tältes nu om Sverigi
och vårt förra hem.
Här lades våra pängar tillsammans
på en gång en växel sedan köptes
uppå en Engelsk bank. Vi finge dem
utbyta mot guldet klart och rent
men få dem här tillbaka det var oss
nu förment
Det skickades nu före till Newyorks
räteri Man vi fick dem aldrig skåda
man fick dem aldrig. Ty när man kom
att fodra var myntet taget ut Då
blef en ryslig klagar som höres nu
till slut.

I rumnet dit vi kommo var luften
mycket kvaf, det var för oss att skåda
liksom ett öppen graf och fådan
som vi fraktat ifrån vår svänska
jord den blef oss nu förbjuden att
taga med ombord.
Här tales och här skrytes i fån ju
må så väl här fattas eder intet till
kropp ej heller skäl det fick man
sedan finna hur man bedragen var
när hungren kändes kumma som
icke lifvet spar.
Och när vi hade seglat en vecka eller
två Ett märker däcket hälde och
bredde sig därpå vi kunde ej se varadra
knapt ondar eller gå det var en falig
pläga för stora och för små

4) De talade jämt om vår syndiga värld om världsliga nöjen om otukt och fläd. Och flärdfu var fröken det kunde man se Ty kjölen var skrynklig o hängde på sne.

5) Ste frukta behövde non ulte ett grand ~~Ste resa~~ för att åka ensam med en sådan man Som utsänder var av vår kustna mission Och non var ju löjtnant vid Boots bataljon

6) När de skulle skiljas sin kärlek uttömt. De toga färval av varandra så ämt. Han suckande gick med sin kappsäck i hand Och fröken nu genast med tåget försvann.

7) När man kappsäcken öppnar o gud vilken syn Han stod där och gapa som fallen från skyn Det första man såg var en ovanlig sak. Hallsonger där låg som var öppna där bok.

8) Och karlen näll på att bli galen och yr I kappsäcken låg ju en väldig tornyr. Två lösbiast, en säck och en närflåta lång. Och Bomans små fräkner uti en kartong.

9) Ste kappsäckar lika de räkade få. Det var ju för dem nu ett Helsefyrs sjå. Ty man fick ju hennes och non fick ju naus Och nyckeln den passade tre hennes lås.

3

10/ Ett råd vill jag giva båd kvin-
nor och män. Låt märka er
kappsäck så den kännes igen
för nog hava fråknerna saker
man gärna vill ha. Men med
dem byta kappsäckar är nog
ej bra

11/ Nu haver jag sjungit min
visa till slut och fröken non
[illegible]
tribut. Härnäst när non träf-
far sin andlige van. Så göra
de säkert ett byte igen

1/ En visa jag sjunger sprite
spraukande ny. För olur det kan
ingen mänska undfly. Det frik
frälsningsfröken nog se här
om dan. Vår non skulle resa
med tåget till stan

2/ I vagnen hon sitt med sin
kappsäck i hand och uti den-
samma sätt ensam en man
Och andlig var han det kun-
de man se, Ty bibeln låg
uppslagen mitt i hans knä

3/ I gudi de reste alltså båda
två, och roligt de fingo det
kan ni förstå. Ty lektion gav
han henne uti sin mission
Så flitigt emellan var järnvägs
station.

4

Fadern gossen sänder ut på vida nav
5) Många år förflutit uppå tiden nav
Flickan dock ej brutet löftet som hon gav
Gånger tvenne fadern nenne
Tänkte gifta som man såg
Med en som han tänkte skulle bli hans mågg
6) Fruktan bliver mogen. falla brukar den
Flickan nan var trogen mot sin lilla vän
Den förrästen bröllopsfesten
Fadern gör nan jillar ej
När nan stor nos prästen svarade non nej
7) Förlåten denna sången den dess enkla lyd
Snart för tredje gången skulle nan stå bund
Wärmer, fränder, fadern sänder
Bjudning till en bröllopsfest
Även dit anländer en objuden gäst
8) Med gästerna sig gläder brudgrun uti sinn
Då i salen träder nobel främling in
Kärleksröder kinden gläder
Uppå bruden nu igen

Ty i dörren såg non nu sin barndomsvän
9) Kärleken den tände sig på nytt så mild
När non uti spegeln såg sin älsklings bild
Kärleksflamma med detsamma
Börjar växa underbar
Den var än densamma som i forna dar
10) Ibland andra gäster främlingen man ser
Wåra gamla prästen skarp kritik nan ger
Han dem alla nöres kalla
Dumma uppå många sätt
De kan knappast lösa brudevigseln rätt
11) Gamla socken prästen tyckte de var skam
Främlingen för rästen guldmynt tager fram
Alla nöret, Am ni göret.
Skänker jag det när med tog
Prästen rår ej föret att han sig bedrag
12) Guldet nog bedrager med sin glans så fal
Prästen genast tager fram sin ritual
Fast objuden bredvid bruden
Främlingen sig ställer nu

5

~~Bondedottern en Torparsonen~~

1) ~~Barndomskärlek äkta finnes nog ibland~~

Prästen vigselakten läser för de tu

13) Rätt till slut förrästen kyrkans man jör sätt

Men så säger prästen Nu är guldet mitt

Främling tager burden fager

Lås är också detta mitt

Burden sken som dagen, non var klädd i vitt

14) Förvåningsropen skalla upp mot takets nägi

[illegible] Flicka är du nöjd

Bruden svara, Snälla vara

Wänner lyssna nu till mig

Det så när får vara, annars blir det nig

15) Främlingen sig vände nu till flickans far

Mins ni vad som nände uti forna dar

Av min fader, mig om gladet

Blev jag skickad ut på nor

Lärför att ni hanom tusen kronor gav

Mathilda Svensson

Bondedottern och Torparsonen

1) Barndomskärlek äkta finnes nog ibland

Hon var bondedotter, Torparson var han

Wilken väda, dessa båda

Hon var fattig, non var rik

Men vem kan väl råda lyfta ödets flik

Från sin barndomsdagar älska de vararne

Ödets grymma lagar man ej undflyg kan

Barnaåren, Ungdomsvåren

Deras kärlek spirar grön

Ta nog så får ens kärlek ingen lön

Flickans far ej gilla kan ett slikt parti

Mycket ant och illa gör man därutti

Gossen, snärtan leda smärtan

Av sin första kärlens knapp

Men i unga njärtan finnes alltid hopp

4) Fadern åt sin flicka andra planer har

Pengar och man skicka just till gossens far

Och vad nänder, ödet vänder

Sig förm man vet ordet av

6

1/

Jag tänkte stoldt vid femton
år får mig hvart manligt
hjärta slår, här är god tid att
välja, jag fick så mången
kärleblick så mången kur-
tisär jag fick jag kunde dan
tölja. Men alla gossar tradde
jag beredde på mitt vällbehag
vid sjutton är så glad jag
var och stondom i mitt
hjärta bar ett litet hemligt
tycke än för en ung och glad
dansar än för en kurtisar
som smickrade så mycke
men varje tycke blef väl
kort som alt annat blåste
bort

7

Wid tjuga är jag såg nu att
en och anan de blifvit fru af
mina bardoms väner
jag undrade jag tänkte då jag
skall nog gifta mig också
här är så godt om männer
men blott en grefve ung och
skön ger jag min hand till
trohets lån. Wid tjugafyra
jag märkte snart kutiser
smickrade det blef så ~~ta~~ rart
jag började att vänta åt
attu sider jag såg mig om, om
någon gammal unkar kom
som hadde gård att ränta
på grefv tänkte jag ej mer
men hoppas på hans sekreter

Wid trettio är jag ensam stod då
sjönket vår mitt öfvermod
på man var ef att tänka
jag hadde gärna blifvit fru
at någon gammal gubbe nu
med upsikt at bli änka
Men ovardt jag lade kraka då
så fick jag ingen man [illegible]
jag fyrtia samrar räknat [illegible]
och så mitt öde afjort var
att de med mig ej ämnäts jag
svärjer nu på giftermål och
karlar jag icke tål och med f[illegible]
jag hämnas,
Men får jag något anbud än [illegible]
tar jag mina ord igen
Slut N 2

8

Ungdom [illegible]

En visa jag nu sjunga vill
om mina barndomsår,
ja här finns många sorger till på denna världens jord
jag fick en sorg när jag var ung, jag var knappt sjutton
den följer mig hem till min graf, hem till min tunga bör

Ja när jag var på mitt sextonde år fick jag en utvald vän
men knappt var detta löftet gjort förrän han i krig drog hån
[illegible] kunde icke stanna kvar, han måste resa bort
[illegible] krigarna från Nyborg drog han måste följa med

[illegible]este han till främmand land, blef där en lången tid
[illegible] ofta fick jag bref från han, och detta styrkta [illegible]
[illegible] var ung och rask jag väntade på de[illegible]
han en gång skulle komma igen för att [illegible]

[illegible]ella Rya Flensburgs by, där blef han sargad hårdt
[illegible]an föll till marken liksom död, han måste bärns bort
[illegible] blef han lagd uppå lazarett, han badade i sitt blod
så låg han där i dagar tre innan han från världen drog

En trogen vän och sidkamrat mottog hans sista ord
om jag nu dör på denna jord, så hälsa far och mo[illegible]
om du en gång skulle komma hem till mitt kära fosta[illegible]
så hälsa då min lilla vän, hon bor på Tyens Stran[illegible]

Jag henne att hon ej sörja må för det jag fallit i krig
visst träffas vi ej mer på jord men att himmelen
Gud gifve att vi måtte samlas där i himmelens sälla la[illegible]
och vi då ej mer skiljas åt, vi dör i Jesu namn

9.

Sjömansvisa Sjömans visa.

På havet vid den lungna stranden
Jag vandrat har med längtan än
Jag ville bort till fjarran landen
Jag ville bort och se mig om

Med längtan och med ett redligt hjärta
Med min kamrat och med min vän
Jag delar gärna sorg och smärta
Ty så går hjärne gjuren än

Men landtman du som hemma vandrar
Och jämt naturen skåda får
Du likväl ständigt en sjöman klandrar
Och bär till honom samma hat

Du skulle se när vågen svallar
Och stormen viner i varje knut
När styrmans röst till rodret kallar
Och skådar fasor i hvar minut

Än högs det upp mot svarte skyar
Än sänks det ner mot hafvet djupe
En bön till Gud en sjoman sänder
Sen äntrar han på nocken ut

Sen styrs vår kurs mot nordanlander
Och hemåt segla vi så sällt
Ty härast är den svenska jorden
Där våra flickor lefva sällt

När solens första strålar skina
Så snö och istelagda fjäll
När hornen fälls på lappens renar
Då lämna vi snart våra tjäll

Wid stranden syns de gamla föder
Ock mången mö med tår på kinden
Men deras tår bortförs af vinden
Och syns ej mer på deras kind

Men snart uppvakna båda uti
fårskäkelse ty Annas grymme
fader där höres rytande du har
förfört min dotter åt dig är
han förgad hur kan du tänka
sådant han är af ädel blod.
Ack käre hulde fader här nu din
dotters bön jag älskar vill min
Axel intils den dag jag där
för honom jag ej äga jag ing
glädje har din dotters bön ej
neka förlåt min fader kär.
Här hjälper inga böner ej ett
beveckligt ord han tager dolda
knifven han stöter den så fört
i Axels unga hjärta han föll
i Annas famn och uti gröna
[illegible]set hans hjäteblod förrann

Nu Axels rört är bruten han
knappast tala kan förvål
min tragna Anna jag går till
himlens land, sörj ej för mig
din Axel fast det är snart förbi
där uppe öfver sjärnerna
där åter mötar vi.
Men Anna tager knifven ur
döde älskarns bröst han stöter
den till skaftet uti sitt eget
bröst jag vill ej längre lefva
min grymme fader här och vid
sin Axels sida han faller ner och
där.
Försent att döden hindra nu
grefven [illegible] fram han ser dem båda
döda han frid och ro ej fann
liksom en jagad vålnad han rusar
där ifrån uppå den gammla borgen
han inti vara kan

Ett minne ifrån Björkeberg vid
helgeåens strand en saga så berättar
den gammle elf ibland i lugna
sommarnatten syns älvar svöva
där begråtande en grymtet som där
föräfvad är.
I vackra sjön på holmön ett
slott där fordom låg men inom
dessa murar man glädjen dem
adrig såg en grym och hader
greve som härskare där satt hans blickar
var som döden uti en mörker natt.
Den samme hårde grefve han blott en
dotter har så mild så skön så ädel
men icke lik sin far och hennes namn
var Anna han kärlek endast har
blott till en fattig gosse som där
på borgen var.
Snart Annas grymme fader ett
rykte höra får att Axel älskar
Anna han vredgas där uppå han
får uti sitt sinne att taga Axels
lif han tager fram ett vapen en
lång och skarper knifv.
Det var midsommars afton vid solens
nedergång och efter dagen möda vid
fiolens ljufva klang sig samlat har en
skara af byggdens ungdom där och
äfven grefvens Anna bland glada
skaran är.
Hon oredd gått från borgen att Axel
träffa få de sedan syntes vandra
mot stranden båda två att om
sin kärlek tala hvarandra lofva
tro och svala aftan vinden snart
vagga dem i so

Ett är det nu som gärnmer mitt
hjärta till min dåd att se de amma
barnen att gråta efter bröd Vi
kunde ej dem hjälpa ej lindra
deras nöd de måste nu färgråta
och sedan därpå då
Här fanns väl och ett hjärta
som var af hår dan sten Jag ryser
när jag ~~[illegible]~~ den engelka
kapten Liksan ett djur i skogen
som djuret griper an Det ett
djafvelskt foster han var af själfva
fan.
Vi säg nu ganska tydlig och det
är äfven nog att han med flit och
vilja oss lifvet efter stod att bringa
oss i doden dit var hans största lust
Det odjur hade gripet ett raf från
Chänska kust

Den Sköna Helen.

Ja jag sjunger om ett annat land
Od om en annan kust
O om minnen från min ungdoms
flydda dar
Det är visan om den flickan
som i glädje nöd och lust
lovat älska den hon sedan svikit har
Vilka dagar vilka stunder
utav kärlek, sol och sång
vilka nätter uti silvermånens gl[illegible]
[illegible] skuggan utav palmer
[illegible]a vi vandrat mången gång
[illegible]törre lycka på jorden aldrig fanns

Refräng

[illegible] min älskling i Peru
[illegible]g är alltid ensam nu
[illegible]ed min sorg min längtan o min
[illegible]en sjunger nu som förr du sjö[illegible]
[illegible] i habalken - O min sköna min äl[illegible]

14

gamla blefve åter nytt...

4) Här har jag grafvar för mitt minne kära, på körkogård der jag ofta stått, då kan jag komma liksom mera nära, de kära vänners som hädangått.....

5)

Här fik jag se en bok för första gången, jag fått i skollan här o samlat rönn, här öfvade jag in den första sången, o här jag lärde mig den första bön...

6)

Så mycket skönt o godt jag här mig lärde, på skollan bänk o vid föräldras bord, o derför sätter jag det högsta värdet, på denna lilla fläck uppå vår jord...

Elden Rosenkvist

II

Vilka rätter uppå borden utav fina bambu
Vilka drycker uti i glasen av kristall
Vilka blickar över glasen som var fyllda med
Vilka hästar uti din pappas stall.
O när ljuvt uti min famn du stundum vilade så säll
Vilken fröjd o vilken härlig poesi.
Vilka armar vilken barm o vilken lycka varje hvall
Som för alltid för alltid är förbi. Refr.

III

O[illegible] vågor sakta viska i var vik i ko[illegible]
Solen sjunker i stilla havets famn
Litter jag här upp i nordensland, o var[illegible]
Framför brasan i mitt rum på Östermalm[illegible]
Ensam, glömd av alla, och likså av de[illegible]
O förutan annan tröst uti min sor[illegible]
An det hoppet att få hysa nytill [illegible]
Imbord i skeppet Grypen ifrån Göteborg
O min älskling o. s. v.

Slut.

8

Jag bor ej i svarta mullen
jag i himlens salar är
Bättre rosor än på kullen
bättre blommor dofta där
Bättre sånger bättre toner
än som skogens fåglar små
ljuda i de klara salar
under himmelen den blå.

9

O jag önskade att få sluta
dig på nytt uti min famn
Och med dig få sällhet njuta
saligket förutan namn.
Vill du till himlen komma
vill du bland de själla bo
Vårda ömt din oskuldsblomma
och förglöm ej din barndoms-
tro

Tvillingsystrarna

1

Lilla Emma gick så dyster
till de dödas hem en natt
Sökande sin tvillingsyster
som på gravens kullar satt.
Och hon talde med dyster stämma
lilla Anna sover du än
Har du glömt din syster Emma
känner du henne ej igen.

2

Minns du ej hur glatt vi lekt
för i dalens blomsterland
Och hur ömt oss mamma smekte
med sin silkerlena hand.
För var det så glatt så roligt
i vårt lilla lungna bo
Du svarade sen så förtroligt
i en stilla menlös ro

3

Minns du ej hur glatt vi lego
när som skogens fåglar små

Wet att jag så ofta gråter
äger ingen trogen vän

6

Som kan mina dockor göra
fast jag siden har och guld
Som kan blomsterkransar vira
fast jag blommer haver fullt
Wåren är där uppe kulen
och en nyfäld ros där ler
Hur det är så kallt i mullen
kära syster kom jag ber.

7

Så den lilla Emma beder
fäller tår på liljehy
Och en ängel sväva neder
ur en rosig purpursky
I från klara valvet höga
silkesvitt med krona på
Emma lyfter upp sitt öga
lilla ängelen sade då

Sina muntra drillar slogo
under himmelen den blå.
Då vi önskade att vara
tvenne lärkor som med fröjd
Fingo gömt i rymden fara
sväva i den blåa höjd

4

Mins du ej vad himmelskt värde
pappa sade lönen är
Samma afton han oss lärde
~~Gud som haver barnen kär.~~
Förr var det så lungt så roligt
i bårt lilla lungna bo
Du somnade sen så förtroligt
i en stilla menlös ro.

5

Drömde att på liljestänglar
emot himlens blåa rand
Wi sons söta syskon änglar
Svärva i den blåa höjd
Mins du ej den ljuva tiden
då du kom till mig igen

17

och hennes namn var Anna han kärlek
endastast har blott till en fattig gosse som där
på borgen var.
4) Snart Annas grymme fader ett ryckte höra
får att Axel Älskar Anna han vredgas där upp
han får uti sitt sinne att taga Axel sli
han tager fram ett vapen en lång och skå
knif.
5) Det var midsommarsaftan vid solens neder
och efter dagens möda vid fiolens ljufva
klang Sig samlat har en skara af by
ungdom där och äfven grefvens Anna
glada skaran är.
6) Han osedd gått från borgen att Axel
traffa få de sedan syntes vandra mo
stranden båda två att om sin kärlek
talahvarandra lofva tra och snala
aftonvinden snart vaggar dem i ra.
7 Men snart oppvakna båda uti förskelse
ty Annas grymme fader där höres

rytande du har förfört min dotter åt
dig är han forgod hur kan du tänka sådant
han är af ädel blad.
8) Ack käre hulde fader här nu din dotter
bän jag älskar vill min Axel intill
den dag jag dör får han om jag ej äga jag
ingen glädje har din dotter bän ej neka
förlåt mig fader kär.
9) Här hjälper inte böner ej ett beviktigt ord
han tager dolda knifvn han stäter
us den så förbi Axels unga hjärta han
fäll i Annas famn och uti gröna gräset
hans hjäteblad förrann
10) Nu Axels röst är bruten han knappast
tala kan Farväl min trogna Anna jag går
till himlens land sörg ej för mig
din Axel fast det är skor förbi
dåruppe öfver sjärnorna där åka
mätar vi.
11) Men Anna tager knifven ur döde

älskarns bröst han stöter den till
skaftet uti sitt eget bröst jag vill ej
längre lefva men grymme fader hör och
vid sin Axels sida han faller ner och där
12) Färsen att döden hindra nu grefven rusar
fram han ser dem båda döda han fridoch ro
ej fann liksom en jagad vålnad han ifr
rusar därifrån uppå den gamla borgen
han inte vara kan
13) Men snart bland glada skaran man
Axel saknade och efter grefvens ännu
blan mängden letade men nere invid
strandon till slut man tittar dem
en sorlig syn att skåda ett slut på
kärleken
14 Nu synas tårar rinna på mängens flickas
kind och hämdens rodnad färgar så mäng
ynglingskind man hämnar vill dem båda
man vet vem mördan är de genast gå till
borgen men grefven finns ej der.

15) Hvart
veta fic
undangu
båda fa
man det
16) I sena
då dimma
då en m
fordom
till p
17) I blan
vandra
man sk
tägring
henska
D

till
vill ej
der hör och
roch där
en rusar
dach ra
d hon ut
bargen
man
etinna
invid
ar dem
t på
flickas
r så mäng
dem båda
t gå till

17 Hvart grefven tagit vägen man aldrig
veta fick och uppå denna jorden han hänndov
undangick men uti Werums kyrka de
båda fått sin graf och uti långa tider
man det omtalat har.

19 I sena midnatts timman om sagan säger så
då dimman brett sin slöja utöfver stranden
då en mans gestallt att skåda dar mordet
fordom händt han får ej ro i gräfven
till plattsen återvändt.

19 I bland hörs klagan juda då ryser
vandraren men uppå andra stranden
man skada får igen liksom för ögats
tägring utaf en riddarborg och dörsa
hemska synor påminar blott om sorg

Slut på visan för dänna gång

jag dör. 6) Nu slutar jag med sorg uti mitt bröst men jag hoppas dock få vänta efvig tröst. Fast jag ej mera vid din sida får framtefvet mina lefhadsår.

Alpens ros

1) Uppå alpens högst belägna spira, Dit som ej någon mensklig fot kan gå, Där syns alprosen stänglar vira, Inuti bergets högst belägna tå.

2) Uti dalen värte upp en blomma, ja lika sjön som alpens fagra ros. Så många friare till henne kommo och alla ville äga alpensros.

3) Den blomman var en ung behaglig tärna, en dotter till den rike Konrad Mö. Men hon följde ingen lycklig sjärna för hägmod uti hennes hjärta bo.

4) Ach i blomman snackade hon ofta. Den som finge äga er en stund, Och få känna huru skänt i doftat. Och trycka blott en kyss på eder mun.

5) Så hon tänkte då en yngling sade, hör du

Kärleksvisa

1) En visa jag nu vill sjunga för dig
min falske vän som öfvergifvit mig,
hvarför du hafver öppplöst kärlekens band,
vef inte jag, jag ensam vandra skall.
2) Så sök dig då en siker bättre vän, den du
kan lefva lycklig säll med den, gör ej med
den som du gjort med mig, jag får väl ensam
lefva fram min tid.
3) Här är blott möda här är blott sorg, af
min lilla vän har jag fått en korg, att
ensam vandra blifver tiden lång, farväl
min vän vi träffas väl en gång.
4) När jag ser ungdom tillsammans gå, då sitter
jag och fäller mången tår, då tänker jag på
de flydda dar då du och jag som uti sällskap
var.
5) Här är blott möda här är blott strid men jag
hoppas dock få vänta efvig frid, fast jag af dig
fått en efvig glöd jag kan ej glömma dig förän

jag dör.
men jag
jag ej m
hadsår.

1) Uppå
ej någon
stänglar
2) Uti dal
som alpe
henne kom
3) Den bl
till den
lycklig
bo.
4) Ack i
finge ä
skänt i
på eder
5) Så ho

Elin vill du bli min brud Allt mitt guld
jag för din fot nedlade, Och kläde dig i alpens
blomster skrud.
6) Nej, han sade ingen brud jag blifver. Försän
som han mig ett löfte ger, Och det är han mig
en alpros gifver, Ett enda blott, jag fodrar
icke mer.
7) Säg Kuno har du mod att detta göra. Så ville
jag för efvigt bli din brud, Må Herrens hand
dig uppå berget föra, farväl Kona, om du lyckas
kan. Och kona klättrar upp på bergets klippa
Tills han kom det där blomman slagit sot Hans
enda handtag var en blomsterknippa, Och på en tufva
stödde han sin fot.
8) Elin se här har du dina blommor, Men hvad är
det en alpros hvit som snö, Elin vänta, se nu snart
jag kommer, Min Gud jag faller låt mig icke dö
9) Så han ropar då han störtar neder, I från berget
högst belägna topp; Uti dalen ligger blott hans
kläder, Och hans rysligt sönderslagna kropp

10) Nu E
fick han
nu i dode
så blek.
11) Till pl
döden nu
tårar fäl
12) Nu ej
nans tro
hvita De
13) I Stoc
spatserade
vacker som
mig belha
af ostron
mej. Se
kusin där
flaska
ostron.

10) Nu Elin genast bort till platsen ilar, Der fick hon se den döde då hon skrek! O store Gud hon nu i dodens hvilar. Till jorden då då hon faller ned så blek.

11) Till platsen Elins fader steger stallde, Då döden nu förenar båda två, Och hela byn med honom tårar fällde, Ett brudpar döden gorde dem ändå.

12) Nu ej pennan här må längre rita, Uppå kvinnans trots och öfvermod, Alpens roser äro ej mer hvita De äro förgoda i Konos blod.

Stockholms visa

1) I Stockholm sent en aftan spatserade jag där mötte mig en flicka hon var vacker som en dag hennes tjusande ögon de gorde mig blihog när jag såg den flickans korg var full af ostron Ostranska flickan med förtjusande mej. Se jag har hyst en kammare åt mej af min kusin där skall ni smaka ostron o så en flaska vin gorde att jag slumra in i flickans ostron.

3a) Tre trapper upp till vänster anvisning jag fick där jag och så den lilla töcka ostrons flickan gick jag svor då en ed jag förnam det minsann jag kommer nog att slumra in i flickan ostron.

4) Om natten när jag sof min plånebok han tog guldurett och guldringarna han genom fönstr drag han tämner ej annat kvar efter sej än den lilla flickans korg var full af ostron.

5) Om magonen när jag vaknade min värd han hållit därpå han vill ha den hyran som aldrig kunde få men nu får jag själf med den korgen utgå ut på stockholms torgatt sälja ostron.

6) Nu har jag seglat vida värden omkring men maken till den flickan har jag aldrig funit till den som så vill bedrag en sedelig sjöman till att gå på Stockholm torgatt sälja ostron

Ka

1) I kal
rik på
honom
grann H
sin man
2) En sj
vill ha
man vil
Så litet
hjärta d
3) En re
gå, och
sörja då
förväl,
eget väl
4) När sj
a sig så
ändå. H
därom, O

Karlsborgsvisan

1) I Karlsborg där bodde en adels man så
rik på silfver och pänningar var ingen
honom Han hade blott en dotter så dåjelig och
grann Han onskar at allt hjärta en Sjöman till
sin man.

2) En sjöman har hon älskat en sjöman
vill hon ha, En sjöman vill hon älska en sjö
man vill hon älska till dess hon laggs i graf
Så litet hon åt och så litet hon drack Hennes
hjärta det var sårat henner senni det var svagt

3) En resa till Ostindien den sjöman skulle
gå, och hvad den sköna jungfrun hon mände
sörja då Hon önskar honom lycka och tusende
förväl, Hon sörger så vvära allt för sitt
eget väl.

4) När sjömanen var bortrest så hände det
sig så att friare der komma till Karlsborg
ändå. Han går till hennes fader och frågade
därom, Om han ville gifva honom sin

dotter till sin vän.

5) Det var väl icke svart att få faderns lof
där till Ty friaren var riker och af förnäm
famelj Ty adelsmanenslike knapp uppå
landet fans så väl på guld och pänningar
så väl på adelsglans.

6) När sjömannen till Ostindindien sen traff
in Så sätter han sig att skrifva till
kärasten sin. Och uti första raden i bref
vet nämde stå: Håll upp min vän att sörja
jag kommer väl ändå.

7) Och uti första raden i brefvet så stor
håll upp min vän att sörja du adeliga
blod. Nu ligga vi förtöjda uti en fredlig
hamn och om några dagar jag faller i din
famn. När Maria fick brefvet vist var
8) vist var det hennes tröst. Sen går han
utur kammaren med glädje och med lust
Men brefvet det glömde han det låg på
hennes bord Hvarpå den grymme fader han

genas
9) Ma
fått
man v
dock
sjuk
10) Ma
stran
i sin
lifvet
sjöm
11) O fa
Ej na
må. F
får.
värde
13) Någ
i land
invid
herm

genast det tog bort

9) Maria glömde brefvet som hon af sjöman
fått Wist var det mycket glädjefullt har
man väl förstått Men den som bragte brefvet
dock öbelönter gick. Utaf sjön Maria tre
sjukor den fick.

10) Maria hon gångar sig ner till. hafvets
strand, Och efter kommer fadern med brefvet
i sin hand, Wisst borde du mig tacka om jag
lifvet på dig spar, Men tänk ej på den
sjöman om hon vare än så rar.

11) O fader o fader, låt mig den sjöman få
Ej någon bättre gåfva du din dotter gifva
må. Får jag ej honom äga och jag ej hönon
får. Så gör det just det samma hvad jag i
värden går

12) Några dagar därefter kom där ett skepp
i land Och hennes fader ilar till skeppet
invid strand. Han bjuder den sjöman
hem till sin boning gå, Han trodde nog

helt säkert ej lifvet mista få.
13) Säg mig uppriktigt sjöman att du är
juden som har förfört min dotter du är
ju hennes vän jag vill ej på dig hämnas
tra mig jag talar sant, Blott du vill gen
as lafva att ryma ur vårt land.
14) O fader o fader jag din dotter älskat hä
Men henne att förföra min afsikt aldrig
Hvad vi tillsammans talat det vet väl
ingen om han är i mina tankar var säker
ni därom
15) Den rysligt grymme fader han tänderna
hopskar sin tog han fram den knifv
han under rocken bar, Och sänkte den i
brärtet på sjömanen så god gick ut och
stängde dörren lät honom simma i sitt
blod.
16) Sen går han därifrån och in till dott
sin. Kan älskade Maria skall du fin
vännen din Nu kan du hålla bröllop

med k
i stäl
17) O fa
mig vi
-sjoman
vän åt
gladelig
18) När sa
han fra
lagt D
föll p
hindra
19) Till
båda b
som k
vara k
ingen
n död.
20) Gud
varne, a

med kärarte din, Du skall få blod i bägaren
i stället för vin.
17) O fader o fader hör sista bönen min. Lägg
mig vid sjömans kista lägg mig vid vid
sjömans lik, Nu sörjer ej mera för nogon
vän åt mig, Nu slutar mina dagag nu dör jag
gladelig.
18) När som Maria de orden hade sagt, Så tog
hon fram den knifven som hon i barmen
lagt Den stack hon i sitt bröst och
föll på sjömans lik, Fadern kan ej
hindra hur fort han skyndar dit.
19) Till Karlsborgs kyrka sedan de
båda burus bort, De låga uti silke
som kormingen den skänkt; Ja båda
voro klädda i silkessvepning rädatt
ingen kunde säga att någon där var
dåd.
20) Gud nåde och Gud tröste de föräld
rarne, När de förneka sina barn att ta

den di vill ha: Om än de äro fattiga
eller rika vara må; Så när vi läggs i
grafven vi äro lika då.
2) Men bakom deras kista blef satt en
kista snart hvarpå den grymme fadern
han genast den tag bort: Med knifven
uti handen till varning åt en var
Som förneka sina barn att ha den de
vill ha.

Slut på visan för denna gång.

Alskarens hemkomst

1) Det doftar af blommar i samarkladd sk
Och fåglarna sofva så lungt uti bo, Och
månen han lyser så vacker och rund och
stjärnorna tändas i skymningens stund
2) Inunder den åldriga eken vid strand
sitta två vänner med hand uti i hand,
Han smeker så ömt hennes ljus bruna
Och sade: min vän snart ifrån dig jag
3) Till Australiens guldland se dit är min

fattiga
äggs i
satt en
fadern
ifven
en var
den di
äng.
ädd skog
ba, Och
rund och
und
hrand där
i hand,
runa här
g jag går
är min

håg. Att finna min utkomst der kanske jag
får, Sen reser jag hemåt till Sverge igen och
firar vårt bröllop och sätter vårt hem.
4) Den jungfrun hon trycker sig intill
hans bröst o Alfrid blef henama jag får
ingen tröst Om du fran mig reser du öfverger
mig och väljer en annan i stallet för mig,
5) Nej aldrig i värden hvad som hända än
så svicker jag icke min älskad vän, Så vidt
du mig lofva att ej glömma mig så slukna
min kärlek nog aldrig till dig.
6) Sitt af sked hon tager i löfriker lund,
Sen skiljas de båda i midnattens stund
Han tänker på henne med saknad i bröst
Hon tänker på honom och finner ej tröst.
7) Till främmande länder han genast bortfa
till rikare nejder än hembyggden var Med
vemodigt sinne på hofvet han ser Sitt
fosterland sjunka vid syranden ner.
8) Femår var han borta och rike dom fann

Bland främande folk han erfarenhet [illegible]
Han tänkte så afta på vännen så kär [illegible]
hemma om hon honom än tragen än är.
9) Till hemmet han kommer en aftan ökand [illegible]
var icke väntad att hemkomma än Hans [illegible]
sig hvilla på kyrkvallen grön. Såg solen
sig sjunka i kvallen så skön.
10) Han tänkte på mättet med vännen så kär.
Hu glad han då blifver när han ser mig kär
Så drömde hon ensam i kvällsolens glans Och
såg uppå grafven som nära honom fans.
11) Han ser uppå grafven som närmast han
är, På korset det svarta sej inskriften [illegible]
Med bokstäfver hvita som nyfallen svö.
Sen börjar han undra hven där ligger [illegible]
12) Han går intill grafven på blommor [illegible]
rik men plötsligen blifver han blek som [illegible]
lik. Med vidöppna ögon tillbaka han [illegible]
I grafven låg vännen som han älskat har
13) Mitt lefnadsmod sjunker likt solen så [illegible]

34.

Som sjönk uti vastern i aftonens tid.

14) Han tagen ur fickan relvolfven med skott. Han siktar på hjärtat det smälde så brått, Och blodet det strömmar ur såret så rödt Och snart har han redan på morsan förblodt. Slut.

Sjömansvisa

15) Jag minsden dag då jag trolofvad det var en aftan vid en julhägttid jag aldrig haft så roligt någon gång vi dansa dansa hela natten lång.

20) Min flicka var den vackraste i byn och benner kind var hvit som sjalfva snön en liten ros hon bar på hvarje kind jaden var röd så röd som en gerogin.

21) Han hade knappas fyllat sjutton år han stod alltså uti sin ungdoms vår ja var ju inte mycket äldre jag men kärlek växte likväl dag från dag.

22) Jag minns den förste januari dag då solen

35

redan högt på himlen var jag klädde
mig jag gick till flickans hem för att
få taga afsked af min vän.
5) Min flicka gråt den hela långa dag att
trösta henne var jag allt försvag mån dan
där på han följde mej till stan jag
skulle ge mej ut på oscan.
6) I tvänne år jag uppå hafvet blef men
oupphörligt till min flicka skref
kom snar kom hvila i min famne
7) Jag hade just då tänkt att resa hem
och gifta mig med min utvalda vän men
hinder blef ju denna gång också jag fick
ett bref med svart försegling på.
8) Jag öppnade och läste detta bref ni kan
väl tänka huru dan jag blef när bref
vet denna tidning innebar att vännen
min var lagder uppå bår.
9) Nu älskar jag ju ingen flicka ty
ingen ingen haller mig så kär som

denna flicka gjort i tvänne år intills
den dag hon lades uppå bår.
10) Nu slutar jag min lilla änkla sång nu
vill jag resa hem för sista gång och se
den graf der lilla vännen bor och med en
tår behjuta denna jord. Slut.

Kärlekens fantasi.

1) Jungdamens blomstring jag satte så huld
Min tro till en gorte så skön Men hjär-
tat hons unga af falskhet var fullt
Af Gud får han en gång sin lön.
2) Wid tjugo års ålder förskjuten jag blef
Af vännen jag älskat så ömt Jag tänkte
då genast att skrefva ett bref Men tårarna
hindra allt jämt.
3) En brinnande kärlek då tändes hos mig
Samännu i hjärtat finns kvar Men
fastän jag är öfvergifven af dig En
vän uti himlen jag har.
4) Jag längtar till hon om ack måtte

han snart Mig taga från jordenen gr
Ty glädjen den jag här i verlden har
falt Är släkt likt ett brinnande ljus
5) Nu finnes på jorden ej mera för mig
En vän som kan skänka mig trörs Nar
du hade mod till att glöma bort mig
Då brast utaf ångers mitt brört.
Du aldrig mig älskat fast du har så
sagt Du har blott talt falskhet för
mig En börda så tung på mitt hjärta
hos lagt Men gärna jag bär den för
dig.
7) Jag vet du har penningar silfver
och guld Och derföre sviker du mig
Men dock jag befinner att det var min
skuld Ty jag satte trohet till dig.
8) Nu slutar jag skrifna jag vill icke
mer Ty kanske jag gör dig besvär På sera du
möjligen stadder nu är Till vännen du
håller så kär.

2) Jag själf utaf hjärtat har sagt dessa
ord Som här uppa paperet stå Och om
vi ej träffar mer här uppå jord I himlen
vi mötas väl få.
1) Och nu jag dig bjuder ett hjärtligt farvä
Och tackhar med darsande hand ett du
var mitt hjärta du var att min själ
Jag aldrig dig bortglöma kan. Slut
En ny visa.
1) En liten sång jag sjunga vill om någon
här vill lyssna till den handlar
blott om kärleken och ett annat falsk-
heten.
2) Jag är en fattig flicka blott som
här får lida hån och spott ty knappt
jag fyllt mitt tjugotredje år för mig
då börjar tiden svår
3) Jag var så glad ty jag var ung en
vän jag fick en aftonstund med honom
jag till dansen går jag ej hans falskhet

ärna får
4) Han sade vill du blifva min jag svär
vid himlen jag är din jag knapprast kunde
svara ja en kyss han fick ifrån mig ta.
5) Min lyckassol stod på sin höjd ty jag
var älskad hvilken fröjd hur det med kär
lek kunde gå jag tänkte ej det minsta på.
6) För mig var dagen aldrig lång ty kvällen
kom ju ock en gång då vi fick träffas som
vi bestämt att om vår källek tala jämt.
7) Han var ju rik jag ej tänkt därpå så
långt kan man i dumhet gå men först
rann tanken i mitt sinn o flicka han
kan ej bli din.
8) O gosse sade jag en kväll då vid han
jag satt så sall hur det för oss till
slut skall gå ty jag är fattig kan dy
aldrig få.
9) Då svarar han med upprört sinn o flick
flicka du är min din hogna kärlek är

mig nog mig straffe Gud om jag dig bedrag.
10) Snart annat jag erfara fick hans kärlek
kallnar och hans blick mig sade att nu
var det slut om jag det hade sett förut.
11) Min lyckas sol stod på sin höjd ty jag
var älskat hvilken fröjd hur det med
kärlek kunde gå jag ej tänkte det mins-
ta på.
12) Jag sluta vill för denna gång ni må ej
undra på min sång ett sårat hjärta
blöder här för vännen som jag hållet
kär.
13) Mitt namn jag icke namna vill ty det
vet allmänheten till ty en som jag här lida
fått men straffet vänta honom ock.
14) Kanske han minnas skall en gång om han
får höra denna sång att han mitt hjärta
har förstörf min lefnads sällhets dar.

Slut. Är slut.

En vacker visa för 1898.

1) Det var en söndagsaftan vi skulle uppå bal då var ett fasligt lefvarne att uti Tufves sal ty pigan ville gärna på balen vara med men det förlåt ej tufve ty han har pigan kär.

2) När han suttit inne så tänkte han sig för så fick han i sitt sinne att spria uga uppå bur jag har ju visst en kvinna men han är skröplig nu och därför vill jag hafva en ung och vacker mö.

3) Se den är röligt lefva och sen på kullen då Klockan var väl fyra när pigan hemat gick och ni kan väl tänka hvad han af Tufve fick som dammare vid bordet hanc satte sig då ned med fingrarna vid bordet fick pigan gå sin ed.

4) Så sant som Gud mig hjälpte till till Anda lif och sjöl så har jag likväl icke en sådan Andas träl

men skall jag bli här längre olycklig
då min sjöl ty jag kan icke vara en
sådan syndaträl
5/ Om Tufve nu vill veta vem visan
diktat har så gå till Gud i bönen till
nästa dag jag får stadder och elända för
hvilket jämt du får du maste därför vara
en slaf i satans garn. Slut

Kyssen.

1/ Jag är så mig med blod så röd jag är blott
sjutton år men bettre än en kyss jag vet
en kyss jag vet en kyss jag aldrig får ty
jag må längta aldrig så men kyssar får
jag ej ändå.
2/ Vår granne svikan är så god så vacker
som en dag jag här om dagen fattar mod
Jag famntag henne jag men och i dess förklät
famn en knappnål stack mig i min hand
och jag skrek till ty blod rann ut och
med vår kyssning var det slut.

3/ En dag vid sjön jag henne såg hon var så
röd och varm Om kyssen bad jag och stra
tåg omkring dess halsmin arm hon spetsade
sin rosen mun men framkom faderns arga hun
mig rasande i benet och kyssen glömdes af
förtret.
4/ Då jag gick därförbi i går hon sakta sad
mig i kväll mitt fönster öppet står och dag
jag väntar dig jag kommer fullt af fröjd och
hopp mot fönstret reser stegen opp men det
brast under mig itu och kyss fick jag ej
heller nu.
5/ Och så det alltid med mig går visst är
jag glad och ung men om ej snart den kyss
jag får så blir min lefnad tung säg i som
hon mitt öde sport hvad har jag stakars
gosse gort att ingen vill förbarma sig och
vara god och kyssa mig.

17/ Lejonbruden.

1) I skimrande bruddräkt så hvit som en snö
Står djurtämjarens dotter en blomstrande
mö Hon tvingas att gifva en framling sin
hand i morgon går förden åt främande land

2) Se gästerna sammlas och tid är det än för
Selma att träffa sin trofaste vän, Och sorgsen
hon gångar till lejonets bur, Att taga farväl
af sitt älskade djur.

3) Hon sätter sig sedan där hon varit van
Och lindar sin armon dess böljande man,
Och skogens konung sin mildhet har glöm
Men Selma hon beder hon sukar så
ömt.

4) Wi måste nu skiljas min bruddragt du
ser Haf tack för din vänskap vi råkas ej
mer jag tvingas att räcka en främling
min hand, I morgon går förden åt främan-
de land.

5) Ack barndomsdagar jag minnes dem

ännu Då än jag var liden och liden var du
De flytt och ej mera vid leksys tans fot
Du får hennes smekningar taga emot.
6) Du blickar så grymt du säkert
förstår, Var lung köra du men jag torka
en tår War lugn hör min brudgum mig
kallar igen Farväl då för alltid min tro-
faste vän.
7) En kyss nu till afsked han lejonet
ger, Men vid gllret lejonet brudgummen
ser, Med ens är dess saktmod och mildhet
förbi, Det reser sig häftigt i vildl
raseri.
8) Den väldiga svansen nu viftande far Och
Selma står dödsblek men fattning han
har Att ropa och skrika var fångfang
beslut För dorren slår djuret han kom-
mer ej ut.
9) Kom hit med den bössa nu framtin

gen skrek. Ett skott skall väl ända
den bladiga lek En dödstystnad herskar
geväret han får, Han laddar men djuret
hans mening förstår.
1) Förtvilad det rasar i fängelsets bur
Will Selma försvara men vet icke hur
En dödstysnad härkar, Bamhertige Jud
Istycken slet lejonet främlingens brud.
1) Och sedan det drakit sin Älskades
blod Det lägger sig neder nedslaget
mod Wid bleknande liket och väntar
på tröst Då sändes en kula som krossar
ders bröst. Slut.

Ester och Axel.

1) Så bistert kallt sveper nordan-
vinden Om stugaknuten den sena kväll
vid spisen sitter så blek om kinden
en liten flicka vid spiselns häll
den bleka hyn och de Men Axel låt
mig i din famn få vila det är sårkallt

och jag är så trött och Axel tager sin
syster lilla uti hans Armar hon hvilar
sött där sitter Axel liksom att vakta
och lilla syster som slumrar än mot
himlen blickar då faller sakta en
sjärna ner ifrån himmelen.
5) En liten stjärna så sade Ester skall
falla ner när jag går till Gud så
tänker bradern och skådar efter att
lilla systern hon ren fått bud så ägat
bruster och bleka kinden ej mera
såras af sörgens tår ej mera isas af
kalla vinden förklara Ester förtronen
spå.
6) Den grymme fadern från kragen kom
mer få se sin älskling ren och kall
och död då i hans själ väckes värklig än-
ger till Jesus flydde han i sin nöd
nu aldrig mer han på kragen siter men
ofta bjöd mot sin vandrings stof af

ånger fäller han tåren bittra vid enkla
korset på Esters graf. Slut

Slaffervisa.

1) Nu är det soligt och varmt på näset
som insjön fomnar med ögon blå fräna
skolla i penninggräste och alla man
skolla ut och slå.

2) Här har jag slipten och här min
hytta och mot i väskan till ängen ut
nu är det fråga att göra nytta vi får
nog sveptas förän det tar slut.

3) Här flicka kära är räfsar färdig
ditt namn jag skjutit i skaftet en
Klif ej i bäcken nej kom jag bär dig
igenom lifvet om du blifver min Var
ej så blyg det är ej farligt du får ej
våta det fäller små nej jag skall bara
dig nätt och varligt Det är ju godt att
vi äro två.

4) Den ena stöder så hätt den andra

det är ej godt att tillsammans vi uppå
ängen ~~att~~ vandra en går ej nytta men
begge två Ty hvad jag fallar du
räfsar saman och bergar sedan i lada
in ja låt oss lefva i fröjd och gamma
tills Herren skördar på ängen sin
4) Du tror väl inte att jag dig sviker
och glömmer bort dig för godts och guld
man blir ej lycklig fastman är riker
och ej förnöjder för pengars skull Men
om man äger i alla öden en trogen vän
att sig sluta till då blir man lycklig
i själfra döden då han man gort
såsom Herren vill.
5) Dack flicka kära du visku bara
i ärat på mig det tåt som få Vi får nog
bröd det är ingen fara om blott vi spara
på penningarna Nej flitig bör och
med kärlek tragen så tänker jag
det blir ingen nöd Gud gef oss säd

Hemmet jord

du hemmet jord där jag som
liten lekte, din blotta åsyn
gör [illegible] här
var det moders händer ömt
mig smekte, här blef jag lyft
uppå min faders arm.

2) Här var den fläcken der jag
först sag [illegible], o här jag
mötte minna barnaskor, än
står det kvar det gamla kära
huset, med många minnen
ifrån far ock mor..

3) Ock här bo ännu många
barndomsvänner, som kunna
mins den tid som flyt,
när den jag råkat i mitt
bröst jag känner, som om det

Lyrens och Anna

12 44066

Nu kvällen slundar och [illegible]
Men skona Anna ä hunden [illegible]
Att möta [illegible] i dalens [illegible]
Men ingen [illegible] till Anna [illegible]

2) Hon var så [illegible]
Och [illegible] [illegible]
Och [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

En Böljedans (K.S.S.S.-valsen).

Allt i från Trälhavet, Saxarn
och utåt Sandhamn
Och ifrån Öslhammar till Arkösund.
K.S.S.S.-männen syns och man
känner hans namn
Från Luleå till Öresund
För uppå gaffeln o topyien där fladdrar
ett ställ som är bekant överallt uti Nord
En säker borgen Att aldrig sorgen
Blott glädjen finnes ombord.
Livet är en enda böljedans
för en sjöman glad o fri
Och uti kajutan Är han aldrig utan
ett a annat kvinnligt svärmeri
För en vän På hänn
När skutan över vågen valsar
Är väl den barlast han bör ha mi
En kyss På kryss
Och armen ömt om babords halsar
Passar en K.S.S.S.are.

I höga eken hörs gökens toner.
Och lärkans sjunger på lindens kronor,
Och vindere lekes bland träden blad
Och ekonas Anna hon vandrar glad
Vi ikogen, där de bestämt sitt möte,
Hon hvilar sig uti dalen sköte,
Hon ilar längstande i dallen om
Men ingen Alfred till Anna kommer
Hon går i ora hon väter kvalen.
Du lick hon höra ett skott från dalen;

Likrom en död hon förblyfad stod
Där allt Alfred badar uti sitt blod
Hon ropte högt men hänne rört var bu
Ack kära Alfred säg är du skyldn!
Hon dignar ned i hans blodröda lam
Men Alfred kvickar blott ot nna
Han stilla sackte ein ot nna händ
Han sade Anna nu dossa bom
Hon brister ut i en smärtdang
Han sade Anna nu skilt vi ät

II

Små söla flickor som gno på Corona
och Smith
Eller på Remington o Royal
Och alla landkrabbor som ej en
klyvarborn "sitt."
Bör lyssna till denna min trall:
Släng arbetsdressen och dammet i
storstadens kvalm
Och kluta ut er i seglarkostym.
Så styr vi färden - Till Kanholmsfjärden
Och andas havets parfym
Livet är en enda böljedans
För en sjöman glad o fri
På hans barometer Finns ej ledsamheter
Eller någon slags melankoli
På kalas Hans glas
Höjs jämt för glädjen o för kvinnan
Det är en regel så god som he
En famn - I hamn O sen adjöss till Karol
Passär en K.S.S.S.are.

I Mrds famn där var Anna trogen
Men mördarn ilar hung i skogen.
Han kopar högt med förskräckelse:
Jag halver mördat! O ve o ve!
Ett gjorda brott kunde han ej glömma
Som han för mänskor ej kunde dö
Han vänder om på dem väg kon fly
Och laddar så sen pistol på nyto.
Han skyndar dit men förskräckt ha
Alfreds lärm sig han skänd tänne
Så blek de voro dess lif var släckt,
Han märkte på deras anddräkt.
Men Anna vakna, och Bernhard tre
Bekänn ditt brott tij du kon ej neka!
Jag halver mördat. Förlåt förlåt!
Han kan ej tala förskräckt o grå
Men Bernhard rade jag vill och lida
Som Alfred dödem utmed din nidan
Mitt lif ej mera än hans är värdt,
Att så dett ha det är mera kärt.

III

När brisen mojnat och skymningen
faller så lyst
Han låter ankaret gå i en vik
Och sedan solen till avsked har natt-
himlen kyst
Han lyssnar till havets musik
Och tusen stjärnor mot seglaren blinka
Så milt, när tusen tärnor han natt-
kyssen ger
På däck han vankar I ~~ämna~~ tankar
Och nynnar valsen och ler
Livet är en enda böljedans
För en sjöman glad o fri
Kanske till musiken-Lyss en vän i viken
Sjösfuk hos en annan vis-a-vis
Ja god natt Min skatt
Nu kojar jag här mot allena
Kanske i morron får jag dej se
Väl mött Lov sött
Att slyppa röra mer en fena
Passar en K.S.S.S.-are. Slut

Eskeberga Maj 15-29 Slun Sen

Mot eget bröst han pistolen vänder.
Men Anna ryckte den ur hans händer
Pistolen hon till sitt hjärta slog!
Hon sade blod kafver runnit nog
De båda skotten hon gäff aflossar;
Ur Annas bröst häftigt blodet fossar.
Och Bernhard icke en suck nu hos
Vid Alfreds sida låg Anna döde
Mång flickor dåna och fälla mod,
Och männen rullar nog ute blodet.

Där hörde icke en munskoröst:
Ack hvem har slagit ned dessa
Men redan uppå den sena kvällen
Ref Bernhard förd till den mörka
I band och bojor i brist på ro
Och så förutan någon samvetsro.
Om dagen han och om natten sena
De bleka kinderna tvätta kan.
Så går han suckande åket om
Tillöjs hans rusliga dödsdom kom.

Amerikavisan

1/ Farväl du moder Svea nu reser
jag från dig. Jag tackar dig av
hjärtat för att du fostrat mig.
Mig bröd du gav så ringa det
ofta ej förslag, fast mången av den
gåvan du givit mer än nog.

2/ Nog älskar jag dig sverige mitt
kära fosterland och vill ogärna byta
mot västerns prärieland, men när
det gäller brödet blir tveksamheten
slut, vi må som skågens fåglar då
fly ur redet ut.

3/ Ej en av dina dalar min vagga stod
en gång som barn jag där har vand-
rat med manterhet och sång.
Där har jag plockat blommar där
där har jag samlat bär, ej någon må
på hjärden kan bliva mig så kär.

En dag fångvaktaren så berättar:
I morgon Bernhard skall du afrätta
Bekänn ditt brott, ja bekänn ditt mord
Tockan du läggs i den kalla jord!
Jätta är har nu Bernhard lidit
Den stackars Bernhard hvad han
Men om han fingo sin önskan fram
Så se sin Anna i himlens land!
– ros.

Uppå afrens högt belägna sjura
Det som ej någon menskligt fot kan gå
Der syns afrasen sina tänglar vira
Inuti bergens högst belägna vrå.
Ni dalen väckte upp en blomma
Ja lika skön som afrens fagra
Så många frise till hänne kommer
Och alla ville äga afrens ros.
Den blommar var en ung [illegible]
En [illegible] till den sikes [illegible]

4.) Farväl i käre alvar i björkar
i ~~alvar~~ fur o lind, ni jusa sommar
nätter med jam och västan vind.
Nu kommer livets ~~alvar~~ alvar och stormin
ongdomsro jag måste ut i världen
Gud ved var jag skall bo.

5.) Och när jag skulle resa från hem
och fosterland, då fäldes många
tårar och hjärtat stod i brand, Jag
vände mig på vägen med tårad
blick jag såg till kära barndoms
hemmet i dalen där det låg.

6.) ~~Till kära barndoms hem~~

6.) Till huvudstaden kom jag så
trött i varje lem jag var så tang
om hjärtat jag hade intet hem,
Där fannas emigranter bad stora
och som små de skulle bli mitt
sälskap över bäljerna de blå.

Men han fälde ingen tydelig stämma
För högmod uti hvarnes hjärta bo
4.) Ack i blommor sudade ofta
Den som lida ägd er en stund
Och få känna huru skönt i dalen
Och trycka blott en hyra på eder
5.) På hem tänkte då en syndling ad
Hör du Elin vill du bli min brud
Allt mitt guld jag för dig nedlade

Och klädde dig i Myrens blomsterskrud
5.) Dig hon sade ingens brud jag blifvit
Förr är som han mig ett löfte gett
Och det är att han mig en alpro gifv
En enda blott jag fodros ikkenes
6.) Jag Kona har du mod att detta göra
Så vill jag för öfrigt bli din brud
Må Tuvens hand dig uppå bergt föra
Farväl, o Kona om du tycka hem
6.) Och Kona klätt as upp för bangats hjärt

7/ Kaptenen steg på döket kamanda
tog i hand, vi svängde vår hattar
mot dem som stod på ~~stund~~ land,
Farväl med Svöriges stränder
med vikar och med sand, o vad
det kände bittert i denna avskeds stund
8/ Med hjärtat fullt av vemod jag
stod och såg uppå hur mer och mer
mitt Svörige försjönk uti det blå,
Ja jag kan icke neka mitt hjärta
stod i brand då jag såg Svörige
sjanka i horisontens rand.
9/ Jag tänkte på min fader
jag tänkte på min mor kansje
de slutat leva härnäst när
gräset grar, Men uppå deras gravar
skall stå ett kors på vakt som
nog skall visa platssen där Far
och Mor man lakt

Ill han kom det där blommandsdagen, som hemm
Hans enda hantag var en blomsterkning. 10/ ämt hur älskat från spräl
Och på en tufva sfödde han sin fot korndomen. 3/ De båda unga
9/ Anton och Cecelia. namnen som vi nog känna till
Bland bergen uti vestmanland. och som för allmänheten vi här
Där bor en flicka skön och hennes uppräkna vill den skäna hit Cecelia
like fans ej ibland de ädla tjänsten och Anton var kans namn de
hon älskades af alla mer först fostrades tillsammans på sådan
na nilens strand. 3/ Så skön som

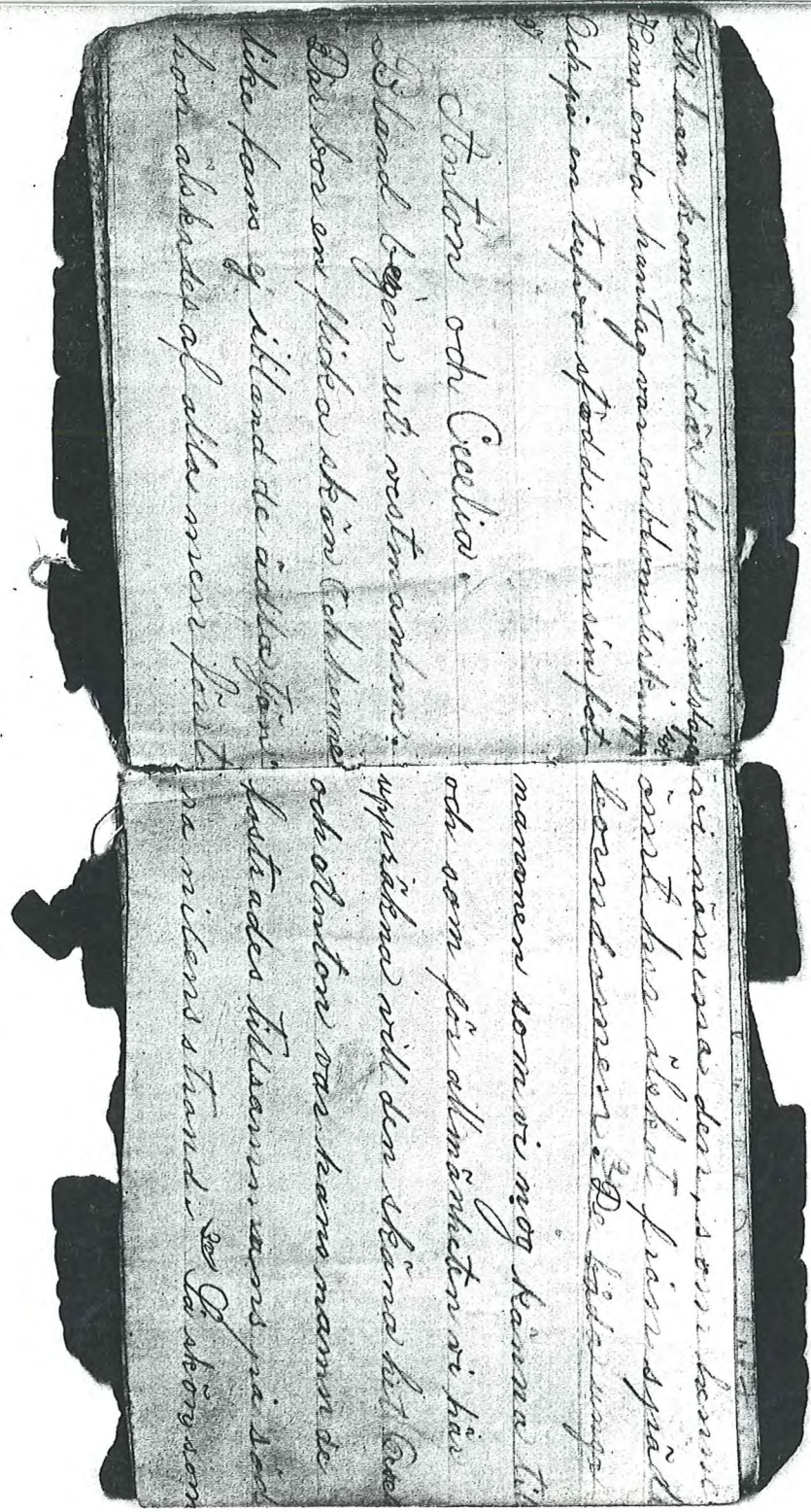

så skön som solen skiner på
himmelen den blå så oskudlsfull som
svanen på böljorna de blå Så ren var
hennes kärlek som hon till Anton bar
Fast mången tapper krigare Cecelia
tillbad 4:o När nittan Gufva somrar sig
lagt i tidens hof Och åter skön Cecelia
åt lunden sig bejaf Hon såg sin far
vid stranden Med längtande behag
att få Med svärdet hämnas på den hon

kärast har Förgrymad han nu träder
uti sin flickas spår till dess hans mörka ögon
den unge Anton når Som nu förnöjd sig
kastar uti sin flicka kär Som ungdom brukar
göra när den förälskad är 6:o Han såg sin älskari
han henne i famnen slöt Och många afsked
kyssar till hennes hjärta njöt Nu vill jag
om dig drömma till dess vi ses igen dröj
icke allt förlänge min oförglömda vän.

10/ Hur glad jag skulle blina om
jag åter kommer hem, hem till
mitt kära Sverige och till mitt
barndomshem, Där är mitt
Hjärta hemma där såg jag salen
först jag kan det icke glömma
min längtan det är stärst.

Slut på Sången.

Gånglåt

1

En visa jag digtat och den vill
jag sjunga. om någon vill lysna
till raderna få. Det är ett farväl
till både ugna o gamla kamrater
o vänner både stora o små.
Ty snart inom kort så skall jag
resa bort o söka men lycka
främmande land.

2

Vid bryggan stor skeppet ty ugla
är spända och fleggerna vinka mot
främmande land på bryggan stor
fader o moder o broder o vänta
ett för sista gång räka mig sin

Vellen bakom branta klippan Lag falska skärk någon tröst it mig var skall jag
räfven gömd Och bakom dess ruin er han all mögen finna var skall finna ro jo
in hedor glömd o Med en pistol i handen vid min antons sida ägrafvens tyata bo
han ändor kulan gaf Och nedorlade honom För mig har glädjens dagar så hastigt flytt
en förtid i graf. 88. en sömn hon nyt sinkos snart skall nu mig få skåda lik
å sätt Lon finner ro och hvila på mossen en förvissnad ros Och sorgens tonga bördar
sön och blöt Till dess den grymme mördarn har undertryckt min själ Gud nåde dum
er skogen träder fram Och så i hastig vede människa som här förstört mitt väl
upprep er hennes namn. Vänna fadersarmen Hon klagar och hon beder med tär
hon snart kastor ej Gader hulde fader och hon bermed sina våta ögon Hon

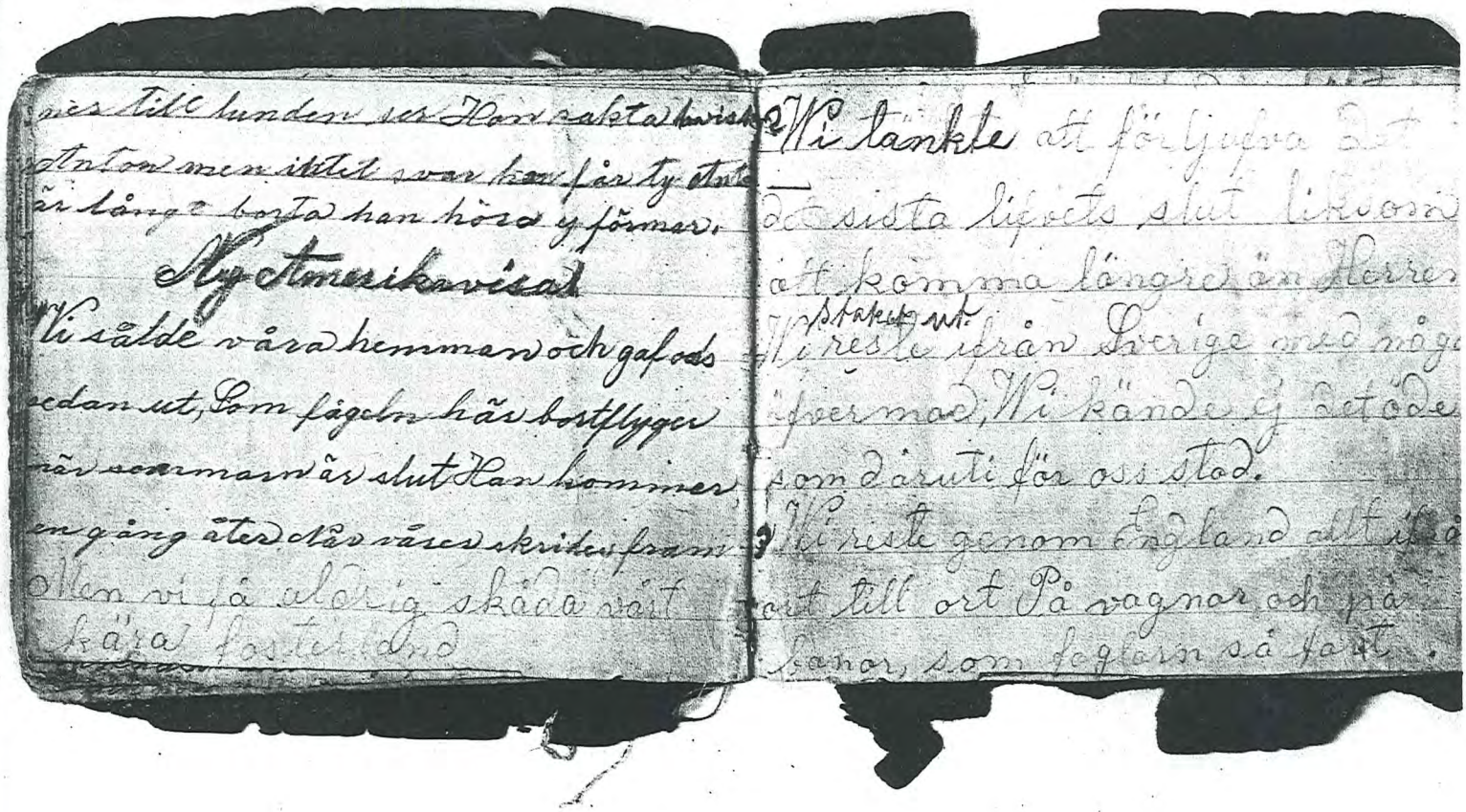

nes till lunden ser Han sakta hvisk
Anton men intet svar han får ty Anto
är långe borta han höra ej förmar.

Ny Amerikavisa

Vi sålde våra hemman och gaf oss
sedan ut, Som fågeln här bortflyger
när sommarn är slut Han kommer
en gång åter När våres skrides fram
Men vi få aldrig skåda vårt
kära fosterland

2 Wi tänkte att förljufva det
det sista lifvets slut liksom
att komma längre än Herren
Wi reste ifrån Sverige med någ
ifvermod, Wi kände ej det öde
som däruti för oss stod.
3 Wi reste genom England allt ifrån
ort till ort På vagnar och på
banor, som foglarn så fort.

hond ik ty snart inom kort ty
Ivar
Ett brev och en hälsning till dig
och jag sonda ty en flicka jag
hoch så innerligt sör och i detta
hvarst en upprhusetron [illegible]
att jag de [illegible]
[illegible]
Ivar
Arch.
Otto Lorsson

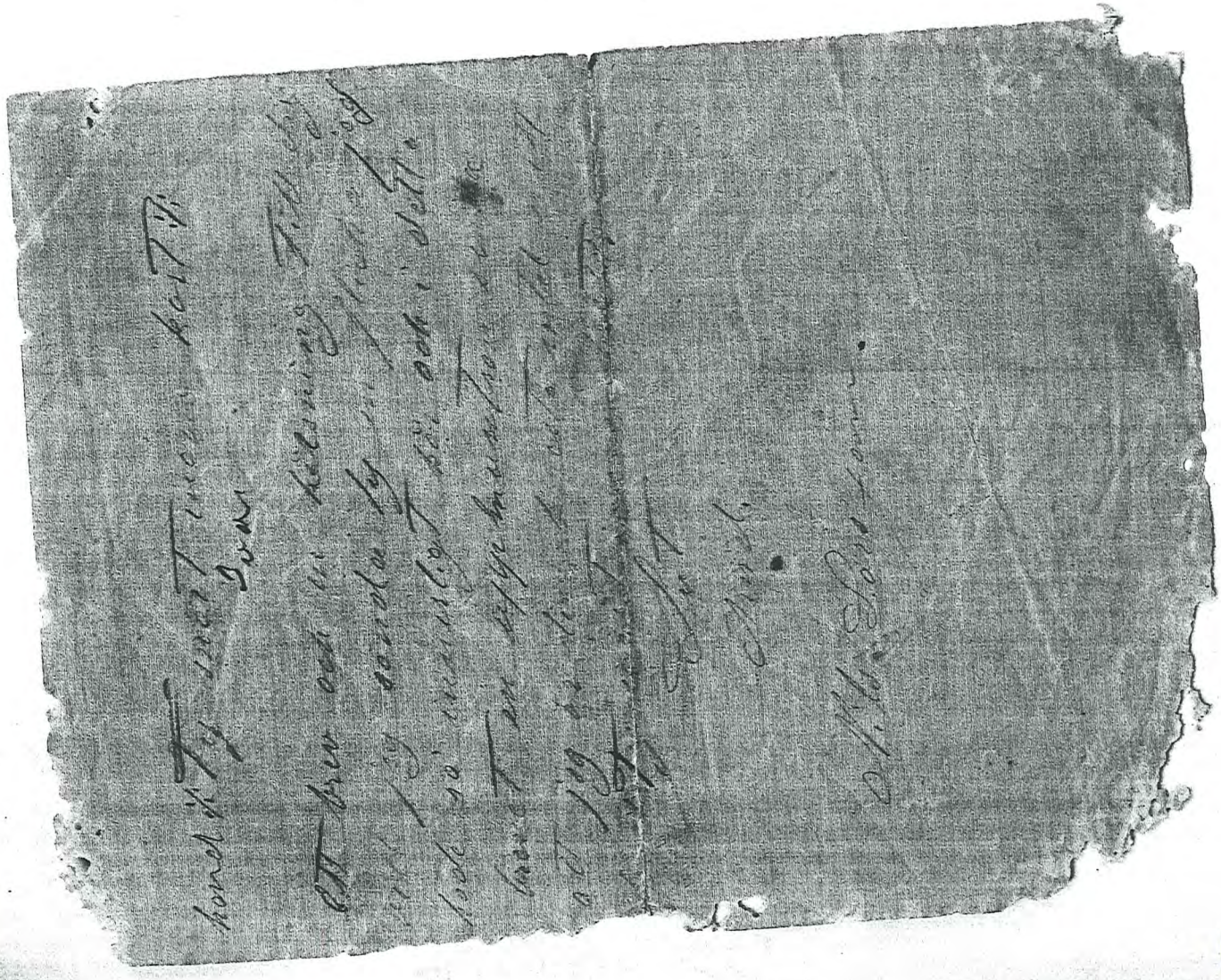

60

Hesselbyskeppen.

1) Hesselby det är sommarns Duga.
Hesselby: det beter duga.
Der man visa får sin skönhet
och får pris för den. Här man
blott i massing dansar,
Grabben stundsigt runt sig
svansar. Ten han läskat sig i
böljan med sin vän! Hej, grabbar
i simbye, Nu vi fått ett Mölbe
här, Och bada si så där, Och
skoppa si så här!
Tjä skeppen vid Hesselby den är
så hyrens kul. Där dansar i
messingen och kakar i ett
skul!

Det var så skönt att skåda och
landet få bese ehlen få det var
ubland oss som hade mod att le,
Och när vi sedan kommo till
den Liverpoolska hamn, Begynt
ångrens stärar så stridt att bru
bram, Det blef en hjärtans oveda
i bröstet på hvoren, Det talles
nu om Sverige och om vårt förra hi
Vår Hades våra hangar tillsammans

så engång, t väcl sedan köptes
uppå en grecisk bank. Pigingo
dem utbyta ovat guldet klartoch
lint, ehen att få dem tillbaka det
var oss nu förment.
Det skikades nu före tillöfvyorks
sänteri ehlan fick dem aldrig skåda
man fick dem aldrig se. Ty när
man kom att fordra var myntet
tagit ut. Då blef en ryslig kladan som

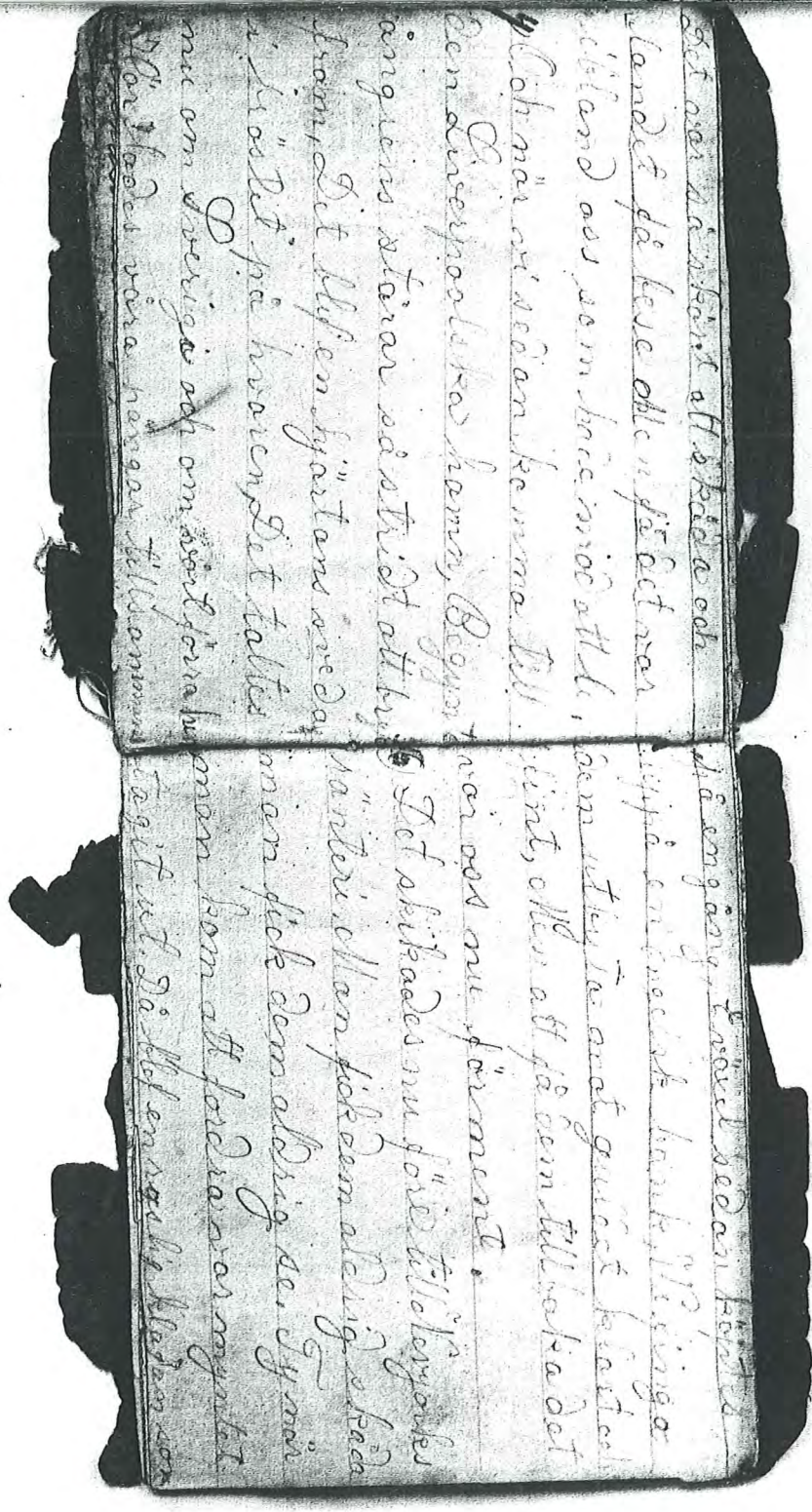

2)

Hesselby vid Mällarns stränder. Annat är än stadens gräder. Hesselby har paradisets alla a gremang. Tikonlävets tid är inne, Här är liret på en pinne, Steppen går vid pukors och trumbeters klang! Hej grabbar vi svänga vår fina vattenstyg, Och ingen ingen hänger läpp, Och ingen säger släpp!

Tjo, steppen vid! (etc)

3) Sen man hela vickan travat
Uti stan och bara slavat
Grabben far på söndan ut
till badet med sitt tjej.

skrifvers om till slut.

Drummet dit vi kommo var hitta
mycket kvaf. Det var för assatt
skåda liksom en öppen graf. Och
fådan som vi draktat ifrån var sv
ska jord. Den blef ass nu förbyden
att taga ålled ombord,
Här tales och här skryts i från
ju må så väl Här fåtens ederint
till kopp ej heller fåldet fick som

sedan finna Hurman sedrage.
var. Här hungren kändes kommo
som icke lifvet spar.
Och när vi hade seglat en vecka
eller två Ett mörker dacket höjd
och bredde sig därpå Vi kunde ej ae
hvarandra knappt andas ellerg
Det var en fasligplåga för stor
och för små.
Nu styrdes det Norden mot iser

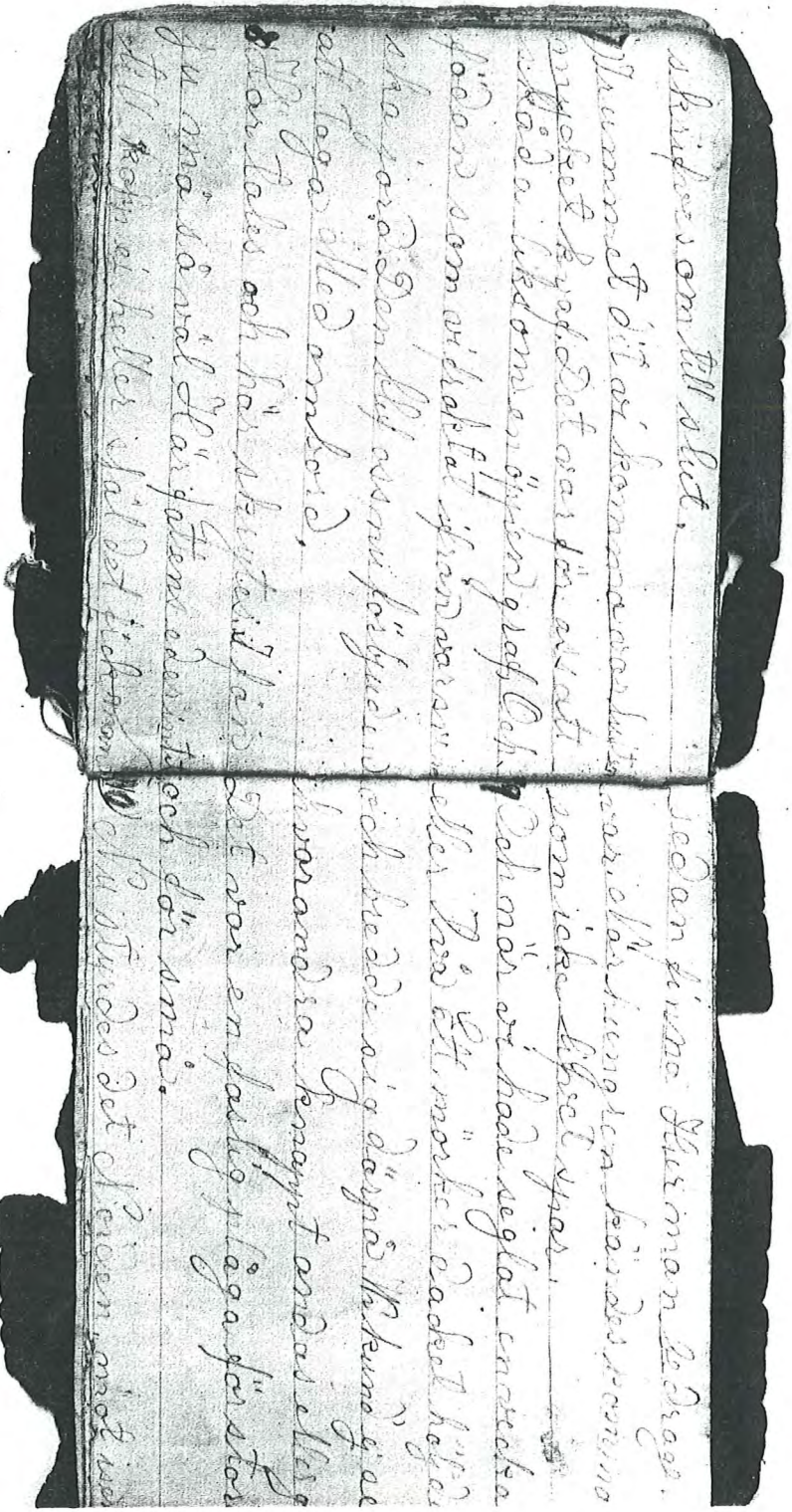

först får bena sig en doppning.
Den vi steppa utan stoppning
Adam med sin Eva, hej för
kolifej! Hej grabbar ock jantor
hej, För vårat Hesselby.
För det är inte fy! Der blir
man kvick och kry!
Tjö steppen vid Hesselby den
är så hyvens kul, Der dansson
man i mässangen, och käkar
i ett skjall! slut.

Kolla berg, Då blef en ryslig kyla
som gick till fotkets märg, Vi
kunde oss ej bärga ej höller våra bor
Ty kölden den var värre än vi var hemma
Vi styrdes sen åt söder till södern
varma vind, Der solen sönderbränd
vårt bleka magra kind, Nu klagas
och nu gråtes, men ingen lindring
var, Ty solen nu här brände så varm
och het och klar.

Fotkt blir en ömklig hunger, med sorg
och gråt och gny, En gämmer som
tränger till himlens höga sky. Och
döden fasligt härjar på fotket ino
bord, Man serde döda bastas i hoga
hvilda flod.
Ett är det nu som gräm mer mit
hjärta till min död, och se de ar
barnen här gråta efter bröd. Vi
kunde ej dem hälfa ej lindra, ara

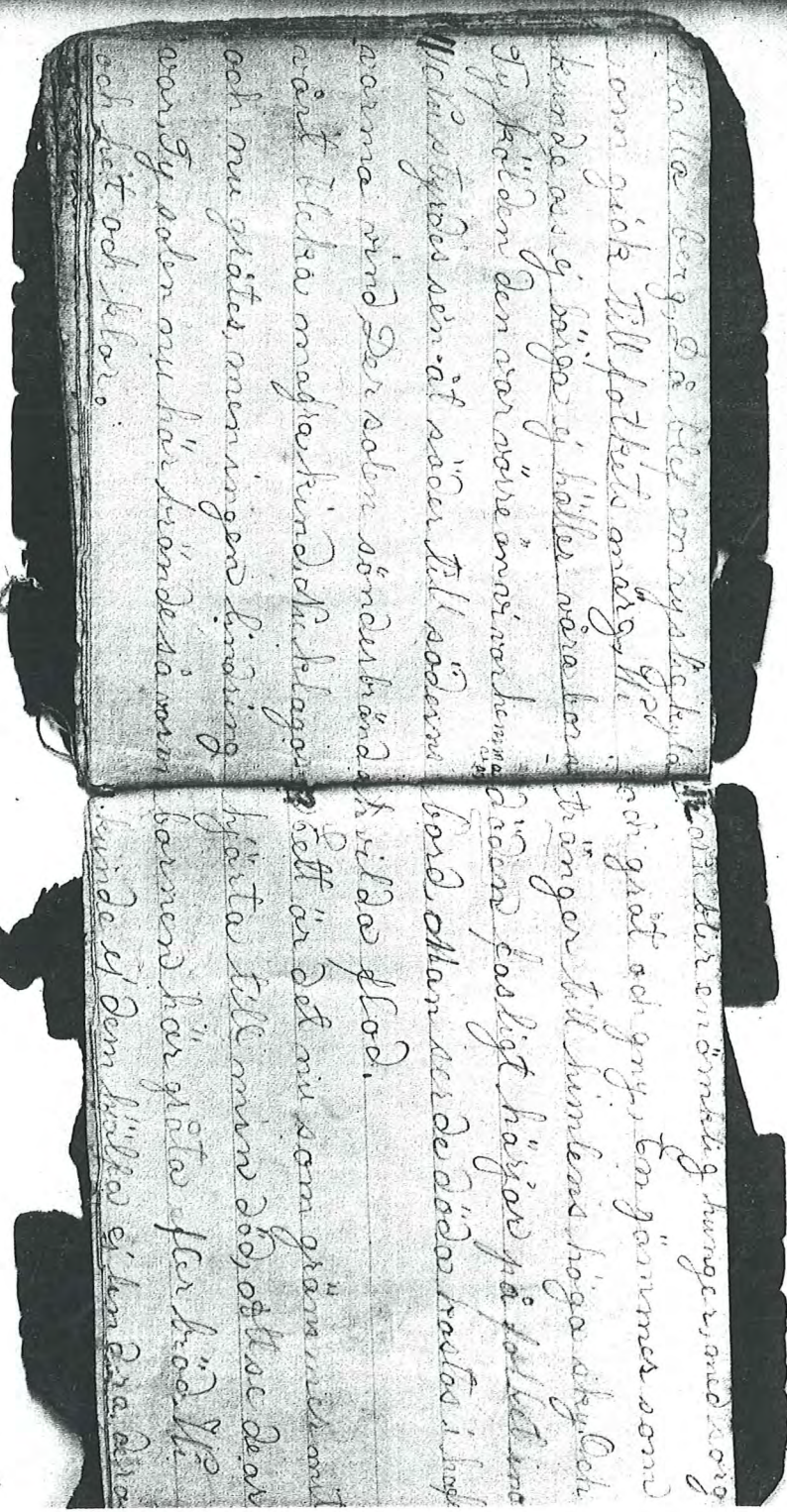

nöd, De måste nu fågråta och seden
därpå dö.
14 Här fanns väl och ett hjörta som
var af hårdan sten, jag ryser när
jag nämner den engelska kapten
Likom ett djur i skogen som rofvet
grifer an Det ett djefvulskt
foster han var af själfva f-n
15 Wi såg nu ganska tydligt och det
är äfven nog. Att han medflit

och vilja oss lifvet efter stod. Att
bringa oss till döden det var
hans största lust, Det odjur
hade grifit ett rof från Sveas kust

Pete Persson
Längaröd

Bobby

Bobby vakrare uppå dem
och vet sömning av ~~f~~
f-n tiina på den plockar

Ida Lindberg Längaröd
Hörtuk

Agda Lindberg
Agnes Lindberg
Ida Lindberg Längaröd
Hörtuk

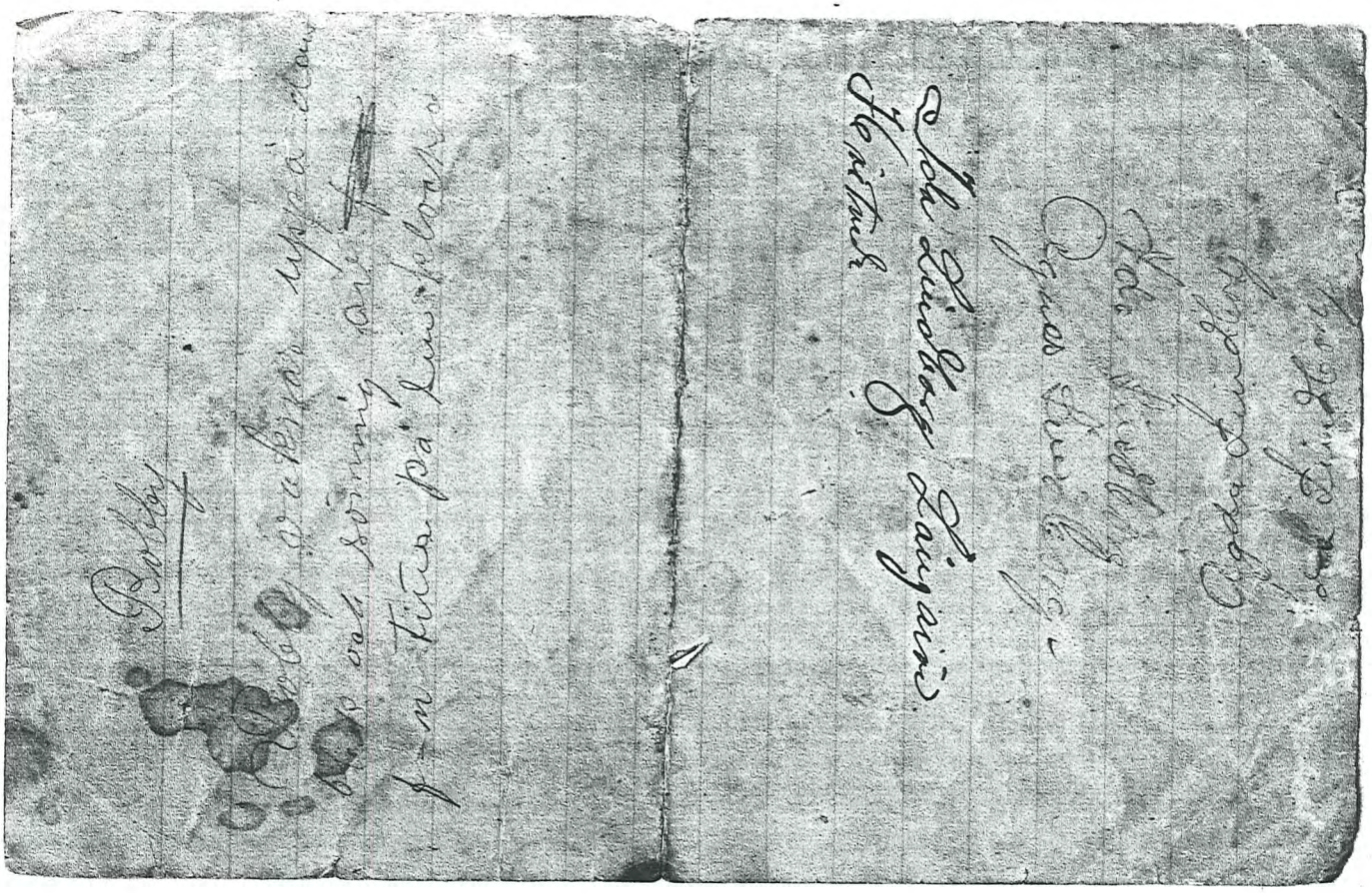

En fånges klagan

O ynglingar tänken uppå mig
och börgen aldrig på lastens stig
Jag eder nu vill förnana så
Bed gud om hjälp o låt gloset stå

Mur jag kom in uti denna cell
Det må jag minas det var en hvöll
Jag varit med uppå glada lag
Och tömde gloset ja tag på tag

För sedan jag inga vanner fick
Jag staplande emot hemmet gick
Då hom min broder och mötte mig
Ham sade hom jag vill stödja dig

I vredens lågor jag honven drog
Och vredgad jag emot honom for
ett hugg och döder han faller ned
och aldrig aldrig han vahnas mer

No. Kilmann Skånsk
Fluskar
Adres Rafsak
Wiktlitfta
N:1 Kilman. Skånsk Fluskar
Adres Rafsak Fluskar
Wist
Längangd

No. Kilmann Skånsk
Fluskar
ad. Rafsak
R. Wiktlitfta
Gverge S.

65

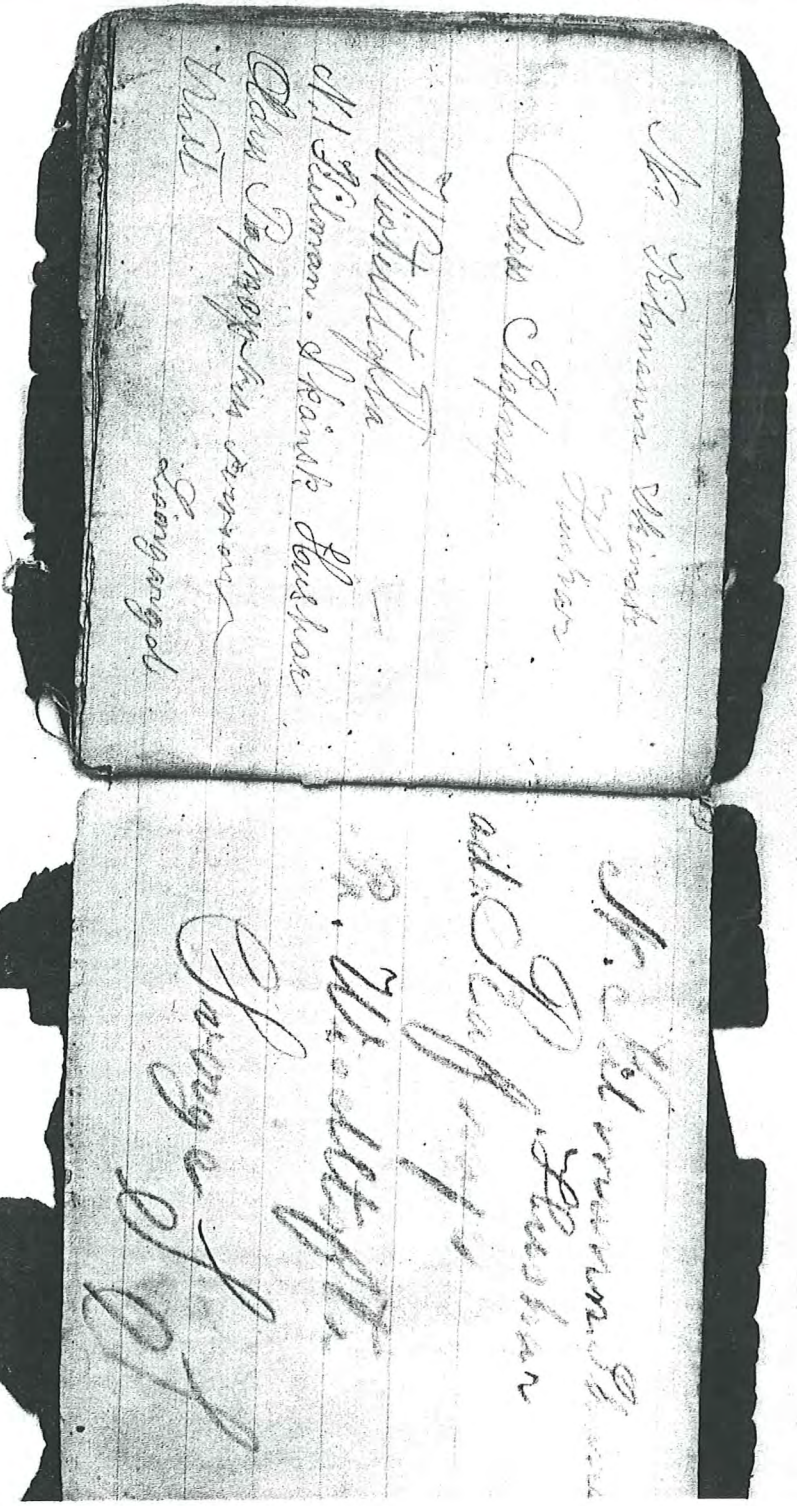

Gör segel loss och allting klart
Ren satta sjön för bogen svalla
Och glada vi segla med stor fart

Vi vändes stäven mot hella Norden
Uti en lung o stella hamn
Och över hela vintern [illegible]
Uti en älskad flickas [illegible]

[illegible] vill du byta svenska broder
[illegible] ingen han uppå däcket stå
[illegible]h sjöman surras fast vid rodret
[illegible]ch samen lurar på rov att få

Slut

1st eldaren 316 Villman
Pansarbåten Dristigh

Poesi

Ett vyhort jag dig sänder
och när du detta vanänder
så ser du nog till sist
en hälsning från din flotist

66

döden nalkar sig. Cicilia, Cicilia
nu skiljes jag från dig. 10) Och vid
hans fragna sida en sömn han nyöt
så sät. Hon finner ro och vila på
mossan våt och blöt. Till dess den
grymme mördaren ur skogen träder
fram. Och häftigt han utropar i vrede
hennes namn. 11) Och i sin fadess ar-
mar hon genast kastar sig. O fader
hulde fader skänk någon tröst åt
mig. War skall jag finna nöje var
skall jag finna ro. Jo vid min Antons
sida i gravens kalla bo. 12)

Anton och Cecilia

1) Bland bergen uti Westmanland där
bor en flicka skön. Och hennes like
fanns ej ebland de täcka kön. Hon
älskades av alla men först vi nämna
den som henne naver älskat antsedan
barndomen. 2) De båda unga namnen
som vi nog nämna till. Och som för
allmänheten vi när anstala vill.
Den sköna het Cicilia och Anton var
hans namn. De fostrades tillsamman
på Siljans södra strand. 3) Så klar
som solen skiner på himmelen den
blå. Så oskuldsfull som svanen på
böljorna de blå. Så ren var hennes
hjärtlek som han till Anton bor

Fast mången tapper krigare Cecilia
tinbar. 4) När veckan så var ändad han
så till lunden far. För att sin Anton
möta som alltid vänlig var. Förny-
ade sitt löfte och sedan vände om
Att räcka alla dagar till nästa tör-
dag kom. 5) När nitton ljuva som
var sig lagt i tidens nav. Och åter
skön Cecilia till lunden sig begav
Hon såg sin far pa stranden med
längtande benag Att få med svärdet
nämnas på den han kärast var
6) Förgrymmad han framträder uti sin
dotters spår. Och snart hans mörka ögon
den unge Anton når. Som nu förnöjd
sig kastar intill sin njärtans kär

Som ungdom brukar göra när den
förälskad är. 7) Till sist sin älska-
rinna han till sitt njärta slöt. Och
många avskedskyssar av nennes
läppar njöt, Ja vill du om mig
drömma till dess vi ses igen. Dröj icke
allt för länge min oförglömda vän
8) Men bokom branta klippan låg
falska räven gömd. Och bokom dess
miner han all sin neder glömt
Med en pistol i handen han Anton
kulan gav Och honom nederlade i en
förtidig grav. Den sorg som flickan
kände jag ej kan nämna när. Det
måste en var veta som en gång vant
får. Så sakta viskar Anton när

Rallarre visa

1. Kör med stutar och kor, Stackars Jöringen gror
oppå landsvägen krokig och lång.
nu med tåget han tar och så gladligen far.
en till stadan med butter och bång

2/ Har han grivar en kull, vill han supa sig full.
köper han sig en sådan billgett. sen till köpingen flin
åker han i en blink. Sälger grisarne fanken så lätt

3/ Nu har fått fickan full utaf silfver och guld
går han inn på dett nya hotell. Jader rullar
han sin hatt. Blöter hela sin skatt, och blir säkert
plakat innan gräll

+

4/ Sen med vingliga ben under stjernornas sjen
till statsjonen med flaskan han går. Och så reser
[illegible]
han tar sig [illegible] tar

5/

69

4/ Sen med vingliga ben under stjernornas sjen
till statsjonen med flaskan han går. Och så reser
[illegible]
han tar sig en tar

5/ Men när flaskan blir tomma och hans kåring
blir kromma och när gärnarna brunna i brunn
sälger han sina kor mot Amerika gnor
ja den gången är inte så dumm

Wen ingenting det går till längre han kär utåt vägen
med skengalen åkfär han har ju retur när han ser
på ~~sitt~~ sitt er och tar han annu en gök

1

70

Efter tidens möda och besvär och besvär Går en gammal man på vägen där - på vägen där. Efter många långa flydda år Han sitt hemland åter skåda får.

2v) Och i förbifarten tänkte han - tänkte han
Jag mig några blommor köpa kan att köpa kan
För att förnöja lilla vännen sin Gångar han till trädgårdsmästarn in.

3v) Trädgårdsmästar frun till mötes går - till mötes går, Och hans ärende hon veta får - hon veta får
Sedan gångar hon i trädgårn lätt, För att binda hop en blombukett.

4v) Men för varje blomma som hon bröt - som hon bröt, En tår från hennes öga flöt, ja öga flöt
Hvarför gråter ni min unga vän Rosor, blommor växa ifort igen.

5v) Nej jag gråter ej för blommors skull för blommors skull, Ty hela trädgårn är av blommor full, blommor full. Jag begråter ju min älskling blott, Ty av honom denna ring jag fått.

71

5v) Nej jag gåter ej för blommors skull för blommors skull, Ty hela trädgårn är av blommor full, blommor full. Jag begråter ju min älskling blott, Ty av honom denna ring jag fått.

6v) Nu ej mer nån hjärtevän jag har, ej mer jag har Som mina blommor ifrån mig tar - ifrån mig tar. Ack så giv mig då en törnros blott, till ett minne av den tid som gått.

+

Den som med mig en stig vill gå en stig vill gå
En törnestig han vandra får vandra får
Men blott jag vet att du är när
En rosenstig för mig det är.

72

72

Mossbelupen hydda står vid Teklas
fot höga granar skydda dem mot
stormens hot men derinne sorgs-
na minnen lifvets storm en ros bröt
af än på strand vi finna kors på
Idas graf.

Alfrid skön som våren drog till
fjerran land blek med spridda
håren Ida grät på strand Gå
att strida glöm ej Ida hennes
kärlek hennes tro sorgset skall
hon bida återkomstens ro

Året slöt sin bana tvenne
gånger om saknad blef en
vana ingan Alfrid kom Wan
att strida stackars Ida dolde
smärtan för sin far kraft att
ensam strida dock dess hjerta

73

Snart från bleka ~~blommen~~
kinden blomman flög sin kos
så af brusig vinden härjas söderns
ros Tårfutt öga mot det höga
fåfängt följer hjertas bön
trohet båtar föga sviket blir
dess lön

Enda dotterns smärta tar den gamles
bröst ömt han faders hjerta
skynda att ge tröst Dorg ej Ida
till din sida snart du Alfrid
återfår blott för dig jag bidar
bort en vallfärd går

Ida gick till stranden vid en
enslig hamn ritande i sanden
månget älskat namn Morgon
dimman Midagstimman
suckar hon och andas der

månens bleka strimma finna
henne der

Skyhögt vågen svallar upp
från hafvets bryn åskan häftet
knallar blixten delar skyn
skepp förstöras nödrop höras
vraket slungas emot strand
och af vågen föres mången dödiland

Af förtviflan slagen Ida såg sin
far redan skumt för dagen
gubbens öga vår Lifsminuten
den var bruten döden redan
kallar mig Alfrids tro är
bruten han har sviket mig

Nu sin hand han lade i sin
flickas hand ett farväl han
sade gick till fridens land

Dödens svingar mörka
vingar nu ett hemskt ett
smärtans Gud samme engel
bringar Idas själ till Gud.
Americke visa

6) Det var en gång jag stod på strand
Jag stod och såg uppå, hur folket kom
med koffertar och matsäckar der uppå
Jag stod på strand och väntade den båt
som komma må i det samma kom
en ångare med en kapten uppå.
Sin hörde jag kaptenen säga nu är
det klart ombord,

Nils Persson Langarod
Nils Persson Fantasor

ja nödrop höre mig syntes som
vraken slungas emo fogel lik va
af vågen föres mången våt dynd

7) Af förtviflan slagen Ida såg sin
far, redan skum för dagen,
gubbens ögon var ja lifsminuten
är förfluten döden redan kall
mig Alfreds tro är bruten han
har sviket mig

8) Nu sin hand han lade i sin dotter
hand ett farväl han sade, gien
till frideus land, ja dödens
svingar mörka vingar nu ett
hemskt ett smärtans Gud samme
engel bringar Idas själ till Gud
Dú dam dí dam dí dam dí dam dí dam dí
dam dí dam, dí dam dam dam dam dam
dam dí dam dí dam dí dam

75

Dödens svingness öden
vingar nu

1) Gnärtand på klippan af den öde stranden, för henne oceanen ödslig låg, Det blida ögat skymde hon med handen och oaflåtligt hon mot östern såg.

2) När morgonsolens första stråle blänkte, ur österns sky hon ren på klippan satt, Hon satt der mången gväll när sol sig sänkte o mången ljuf balsam i sommarnatt.

3) Hon var så ung så skön jemväl i tårar, med ljusblå ögon och ett hår af guld, Linen lik i nordens korta vårar så mild hon var, så blyg och oskuldsfull.

4) Hör dotter min mig syntes som du sutto, en ensam fogel lik vi blöljan blå, Din hind är våt det stormar hårdt derute, kom in han kommer ju ej förrän då.

5) Din luta hänger stum af brustna strängar, din myrten vissnar och din fogel dör, Der gjöd din sång så djupt bland fält och ängar, sjöng än du har ju mig att sjunga för.

6) Men dottern log och vinkade med handen, förlåt jag kan ej komma moder kär, Då böljan frusit fast till is vid stranden, då finner du ju mig ej längre här.

7) Så har jag drömt densamma natt han farit att jag med hon

vid hans sida stod, Storm öfver
hafvet långa dagen varit bakom
en molnvägg solen sjönk i blod.

8) Han slöt mig till sitt bröst och
tårar runno, på mina kinder
fastän munnen log. Då såg jag
hur små hvita foglar flögo, likt
andeväsen ofver skeppets bord.

9) Då lätta vingar de framför mig
flögo, i vida kretsar jagande
hvarann, Jag frågte hvilka
dessa foglar voro de äro mina
böner sade han.

10) De följa mig utöfver vida hafvet,
lik glada englar sända utaf
Gud, Och när jag sjelf ifrån dig
sänks i grafven, jag sänder en

af dem till dig med bud.

11) Ty du skall veta när min tid är
liden, förlåt min älskade och
gråt ej mer, Om våra öden vexlas
här i tiden, vi träffas ju till äst
hos Gud ändå.

12) Han kysste mig och knoppt
var kyssen brunnen på mina
läppar förn min sömn var slut,
Min dröm en morgondimma
var försvunnen, och i stugan en-
sam som förut.

13) Se moder derför sitter jag vid
stranden och ser åt östern där hans
skepp försvanner, Ty förän böljan
frusit fast vid stranden, hans
blod har kommit eller också han.

14) Och vårens dar och sommaren försvunnit, Och det blef höst igen bland nordens fjäll, Blodröda skyar uti östern brunnit och brasan sprakade på spisens häll

15) Hur sköflad var var ej lundens fögring vorden, hvar blomma ryckt es bort af vinterns vind, I hvita flockar snön flög öfver jorden, men hvitare var sköna jungfruns kinde

16) Hon gråt ej mer hon satt med tårlöst öga, lik marmorvården på en älskads graf, Den yttre verden brydde henne föga, hvad visste hon nu mer för glädje af et

17) Det blef så mörkt så tungt i hennes sinne, der drömmarda hon vid sin slända satt, Och låg vi stugan det blef mörkt derinne, och hon gick ut en mörk novembernat

18) Hon satte sig på klipporna vid stranden, der förr hon suttit och så mången gång Den trötta pannan hon mot handen stödde, hon lyssnade till nordan stormens sånge

19) Var det en dröm när hon sitt öga lyfte, en fogel kom i snöhvit fjäderskrud, Ditt hufvud tätt intill hennes öra tryckte, och hviskade din älskling är hos Gud

20) Han bidar dig se här de bud han bringar, med dödlig fasa hem ur dvalan vökt, En fiskmås flög förbi med lätta vingar, en vålnad lik

uti den dystra natt.

21) Men bakom brustna moln vid himlaranden, satt månen lysande till stormens hot, Och af småvågor kastad uppå stranden, ett bleknatt lik tätt intill jungfruns fot.

22) Och månen sken uppå dess bleka panna, Och ~~[illegible]~~ på dess evigt brustna ögonpar, Men blekare var ändå sköna Anna hon visste nog hvem som den döde var.

23) Von sjönk intill hans bröst och tårar runno, ett majregn ner lik snön på vårens dar, Och hennes läppar mot hans läppar brunna, men ack förgäfves döden gaf ej siges

24) Då bröt från hennes bröst en blodström neder, i riba purpur öfver snön det gjöt, Då bädd af rosor lade hon sig neder, med pannan stödd emot sin älsklings bröst.

25) Von (kanske) bad och hennes böner hördes, ty mästaren på bönhörelse är rik, Och hennes själ af hans till himlen fördes och morgonsolen sken på tvenne lik.

26) Man gömde dem i samma graf vid stranden, af deras hembygd välbekanta graf, Och ~~[illegible]~~ vem som vill kan ännu se vid stranden de båda unga snart förgätna graf.

Slut

Fröken Fägerskölds klagan

1) Uti en mörk och en dyster cell,
tillbringade jag min Jule qväll,
Jag tänkte då på de flydda dar
då jag som drottning förad var.

2) Min fångkost klagar jag ej på,
den kunde godt räckt till för två
I så fall lider jag ingen nöd,
med tårar fuktar jag mitt bröd.

3) Mitt möblemång var en trebent stol
en tjocker planka mitt Julebord
I taket en lampa lyser matt,
som visar mig att det var natt.

4) Ej någon sjerna der bliekar in
för att uplysa mitt mörka sinn
En ständig natt är det i min själ
Gud hjelp mig arma syndaträl.

5) Ty natten slutar visst ej för mig
ej solen mer skiner på min stig
Ty qvinnans värde ej mer jag får
och aldrig läkas mina sår.

6) Jag har förvärkat min qvinnorätt
en skamfläck satt på min höga ätt
Ty häktad sitter jag för ett brott
som jag inte vet mig ha begått.

7) Af Evert har jag ju och fått slut
och detta anade långt förut
När våra planer så misslyckat sig
så ville han ej hafva mig.

8) O Evert Evert jag älskar dig
fast du så grymt har bedragit mig
Fast jag nu sitter för din skull här
blir du mig alltid lika kär.

80

9) Af nåd vår som Herren tagit har
han slipper nu skämmas för mor o far
Farväl min Evert nu är du fri
kanske i hinlen råkas vi.

10) Nu slutar jag min dystra sång
mitt fängelse tar väl slut en gång
Ty glädje fins ej mer för mig
om detta snart ej ändra sig.

Emmas klagan

1) Edvin går der borta, går ej fram
till mig Edvin såg sin Emma
men fördolde sig, Han som smög
sig ständigt i min väg förut gick
jag in i slugan eller gick jag ut.

2) Tyst jag hör hans stämma o den
käns så väl, först med den han
trängde in sig i min själ, Så bak-
om mitt fönster sjöng han mången
qväll, men nu stänns hans luta
vid en annans tjäll.

3) Edvin plockar blommor o han knöt
dem förra till en krans hvar morgon
ny uppå min dörr. Den som nu
der hänger kom dit länge sen och
beständigt falla visna blad af den.

4) Edvin går der åter ej min Edvin
mer nu en anna än Emma han
sitt hjerta ger, Kan man ge
sitt hjerta det som en gång gett
kan det ges åt flera det som
blott är ett.

5) O, jag i min enfald trodde Edvin
så, trodde när han räckte mig

Nogran march

1) När uppå paraden, går hela härligheten, Dagens march är slutad, hemåt skall det gå. Rider generalen till översten i teten, säger blott helt vänligt ungifär så här, Herr överste för tusan ert sista kompani, Det kunde ha marcherat med långt större pli.

2) Översten i sadeln sträkeruppå benen, Sporrar så sin märra och i ett nu, fram till kompaniet och ryter till kaptenen, Herr kapten dett duger inte heller nu, Marchen som vi hafvt

har varit dålig hela dan.
Laga att ditt folk kan gå som
för fan.

3) Herr kaptenen springer
rytande och snyfflar, Löitnant
vad i herrans namn är det ni
gör, hela er pluton den går omk-
ring och stapplar som en massa
apor i kotiljong. Öva dem för
tusan de skall kunna gå som
en olgjad blixt med en propeler
på. Kula ryter löitnanten till
koporalen dunder vätter tusan
sabla konör, är du ricktigt klok
eller har du blivit galen.
edra kolar hela vår arme

förstör. Så trava då för tusan
trava trasa på, och lär dem tusan
djävlarna ordentligt gå.

4) Himmel ryter kula krafvter
i naturen arton tusen djävlar
belsebub och fan. Låt mig sätta
pli uti de arma djuren, lär
mig än en gång få de oxarna
att gå, men innan den skall
ja, var lunga för de, marschera
med dem ända in i helvete.

slut

Bondedottern och Torparsonen.

1) Barndomskärlek äkta finnes, nog ibland Hon var bondedotter, Torparson var han Wilken våda, dessa båda, Han var fattig Hon var rik men vem kan väl råda lyfta ödets flik.

2) Från sin barndomsdagar älska de varann Ödets grymma lagar man ej undfly kan Barnaåren, Ungdomsvåren, Deras kärlek spirar grön, Ofta nog så får ens kärlek ingen lön.

3v) Flickans far ej gilla kan ett slikt parti Mycket ont och alla gör han däruti, Gossen, Snärtan, ledo smärtan, Av sin första kärleks knopp. Men i unga hjertan finnes alltid hopp.

4) Fadern åt sin flicka andra planer har Pengar och han Flickan just till gossens far, Och vad händer, Ödet vänder Sig förm man vet ordet av Fadern gossen sändet ut på vid hav.

5) Många år förflutit uppå tidens hav Flickan dock ej brutit löftet som hon gav Gånger tvänne fadern henne [illegible]

[illegible] bliver mogen falla [illegible] den, Flickan [illegible] var troga
mot sin lille vän, Och förr [illegible], Bröllopsfästen, Fadern gör
hon gillar ej, När hon stod [illegible] Prästen, Svarade hon nej.

7) Förlåten denna sången och den enkla ljud, Snart för tredje
gången skulle hon stå brud Vänner, Fränder, Fadern sänder,
bjudning till en bröllopsfäst, Även dit anländer en objuden gäst

8v) Med gästerna sig gläder brudgum uti sinn. Då i salen
träder nobel främling in Kärleksröder, kinden gläder. Uppå
bruden nu igen, Tj i dörren [illegible] hon nu sin barndomsvän.

9v)

Kärleken den tände sig på nytt så milde då hon uti spegeln såg
sin älskings bilde Kärleksflamma med det samma Börjar vässa
underbar den var än densamma som i forna dar.

10)

I bland andra gäster främlingen man ser Wåra gamla prästa
skarp kritik han ger Han [illegible] alla hörés kalla Dumma uppå
många sätt De kan knappast [illegible] brudevigseln rätt

11) Gamla sockenprästen tyckte de var skam Främlingen förrästen guldmynt tager fram. Alla höret Om ni göret skänker jag det här med fog Prästen rår ej föret att han sig bedrog.

12v) Guldet nog bedrager med sin glans så fal Prästen genast tager fram sin ritual. Fast objuden bredvid bruden Främlingen sig ställer nu Prästen vigselekten läser för de tu.

13) Rätt till slut förrästen kyrkens man gör sitt Men så säger prästen nu är guldet vitt Främling tager bruden fager då är också detta vitt Bruden sken som dagen hon var klädd i vitt

14) Förvårningsropen skalla upp mot takets höjd Fråga höres alla Flicka är du nöjd Bruden svara Ämälla rara vänner lyssna nu till mej Det så här får vara annars blir det nej

15) Främlingen sig vände nu till flickans far Minns ni

[illegible]

glader Blev jag skickad ut på tav Därför att ni [illegible]
Tusen kronen gav.

16) Jag er dotter älskat ifrån [illegible]ndomen Hon i forna dagar
var min bäste vän Med varandra skall vi vandra
Inför världen inför Gud Fastän ni mig klandra är hon
nu min brud. SLUT. Skrivet i augusti 1919.
av 9.1.12.

87

sång. Så ska du se du
fåret livet är gott och hennes
öga blått Jag är trött
att är sött slott Man har
dött Tan så sött Men man
gör sitt bästa för att fäs-
ta och va ovanpå.

Slut

Slut [illegible]

Ogda [illegible]

Bobby

1) Bobby vaknar fram på
[illegible] Bolen och Förstig [illegible]
hm. Tittar på sin Klocka.
Väntar på sin "mocca".
[illegible] dragen opp. Tjä-
nare! där kom en hipp! Glömd
är gårdarsprattan, [illegible]
skallen. Refr.

2) Bobby du har vist ont i håre.
Om du inte så ska du se du fåre.
Mer än man tål. Av punsch och
Metropol. Då [illegible]
hem Klocken fem Vem är ven?
Men man gör sitt bästa. för att fäs-
ta och va ovan på. Refr:

3) Bobby klär sig med förnuft,
Får jag be om lite luft. Och
på Oprabaren Om en stund di
~~haren. Kronisht~~ bakom ochsa khank
Hit min drink, fast man är pank!
Och blir kyparn lissen viskar han
till prissen; (Refr:
4) Nu har klockan blivet tre,
~~Bobby ska till "Tango Te"~~
Hemma hos Gammille, Hon har
egen villa. Bobby dansar som
en björn. Tärnar mot i alla
hörn. Svettar, svär och svimmar
~~Medan millan stimmar.~~ (Refr.)
5) Millan bjuder bobby kvar.
På en vhisky och cigarr. Och
hon ~~mus~~ muciserar. Bobby

deklamerar. Mörkret fäller
mens man lyss. Allting slock-
nar i en kyss, och i äm för-
bidar. Framåt morgonsidan.
"Refr"
6) Genast man får Bobby se Uti
nåt musikkaffe. Svinner sorg
o sukan. Allt blir luft i lock-
an. ~~Allt är glädje och humör.~~
Alla sjunga uti kör. Kyparn
som är galning sjunger för
betalning (Refr)
7) Förlåt min bäste herre men
~~jag kar mig märkt att mi~~
har vist ont i håret. Biff-
stek 1,50 Pilsner 0,30 Kaffe
cigarrer.

men detta blef att råka rätt i snaran
ty volkoff han blef mer och mer
brutal

8v) Men sånt en dag så utbröt raseriet,
då Greta viste honom sitt förakt,
han fann om inte hela frieriet
nu måste Greta vara på sin vakt.—

9v) En kväll så sköt han henne uti
parken, en fasans syn som ej för=
glömmas kan, där låg hon död uppå
den gröna marken, han kysste offret
och i hart forsvann.—

10v) han tog en båt och gaf sig ut
i natten, ock färden ställdes öfver
kalmarsund, ock sedan han passerat
detta vatten, i skogen skydd för=
svann om en sekund:—

11v) ock volkoff jagades i skogens gömma,
han var nog ganska svår att träffa på,
men som han proviant har råkat
glömma, så måste han bli fast till
slut ända.—

12v) Till öland rodde han en afton öfver,
två timmar stod han invid Gretas bår,
och stannar där han icke mer
behöfver, han sörjande nu ner till
stranden går:—

13v) ock så i båt igen han ställer färden,
snart är han inne uti samma skog,
i skog och mark och vida åkergården,
han jagas som ett djur så det förslog.—

14v) Uti ett rågfält gripes mördarn sedan,
~~två kulor fick han i sitt ena ben,~~
Nu sitter han i sällen allaredan, Han torde
nog af händelsen få men:—

15v) Ja nu ett ord till hvarje vacker tärna,
lek ej med kärlek detta är mitt råd,
då kan ni vara ensam lika gärna,
än falla offer för så grymma dåd:—

16v) Nu slutar sången och haf den i
minnet, ock glöm ej Wolkoffsdramts
sista akt, det väcker känslor i det veka
sinnet, att flickor ej är mera på
sin vakt:—

90

Wolkoffdramat på Öland.

så skön som våren fans en Stockholmstärna, en bild af glädje skönhet och behag, på henne sågo herrarna så gerna, ty skönare blef flickan dag för dag:

2v) Än amors pilar hade råkat miste på denna fangts och detta sköna barn, ock det var det som ryssen Wolkoff viste som flickan snärjde i sitt usla garn:

3v) I början Greta tyckte nog om ryssen och volkoff var ju öfvermåttan kär, ock sen det gifvets allra första kyssen, då ansåg han sig nyförlofvad här:

4v) Så ej med Greta som med kärlek lekte, ock ej förstod hvad kärlek knappast var, naturligtvis hon Volkoff ofta smekte, så att han kärleken på allvar tar:

5v) Två år har paret redan känt hvarandra på sistone blef Greta mera kall, ej nu som förr de sågs så ofta vandra, han svartjuk blef ock det blef Gretas fall:

6v) ock ryssen blef nu mer och mer betagen, han ville prompt med Greta gifta sig, nu famn han att han blifvet rent bedragen ty så han hade tänkt sin framtidsstig: —

7v) Ock Greta ville nu undvika faran, om volkoffs kärlek var ej mera tal,

vänd om

möta vandra och fäller mången tår.

5v) När vi kom till England, Så var där mycket folk, man hunde ej med dem tala, utan orden genom Tolk, Då tänkte jag på fosterland som var och en förstår, Och så på lilla vännen som [illegible] mången tår.

6v) När vi kom till Atlanten och skulle segla ut, så var där hvitt med böljor som likfrade en brud, Ja vattnet slog på båtens kant, så det på däcket flöt, hur sorgligt var att skåda hur båten i böljorna dök.

8v) Ja nöden var för handen att bedja nu till Gud han hafver styrt vår resa han för oss längre ut, Han [illegible] oss ej komma mer i hafvets djupa väg, Var med oss då vi segla uppå det hvida haf.

9v) Wåra bönor blefvo hörda det kunde vi förstå, Ty rädret börja sakta sig och böljorna blefva små, Ja molnen börja skingra sig allt uppå himlen blå och solen stod och blänkte likt spegelen på strand.

10v) Men tänk då uppå alltid du har en vän så snällt, Som lefer uppå hoppa och alltid lefver sällt, Men om du blifvas borta i många långa år, Går flickan hemma och gråter och fäller mången tår.

10v) Nu slutar jag min visa jag tänker att min vän, han går där hemma och gråter då vill jag hellre dö, Än minsta dig i allan tid och ingen vän mer ha Du hafver en gång loffat att ingen annan ta.

Anna Larsson

Långaröd den 25 Augusti 1903.

92.

Nog älskar jag dig Sverige
mitt kära fosterland och vill ojarna
byt med västrens prärjedan, men
när det jäler brodet blir [illegible]
slut, vi må som skogens fogla då
[illegible] redet [illegible]

[illegible]

[illegible] dig och tackar dig av hjärtat
för att du fortrat mig, Mig brod
[illegible] jan så ringa det [illegible]
först mången [illegible] den varan du givit
mig än nog

Americka visan.

1v) Det var en gång jag stod på stran
Jag stod och såg uppå, Hur folket
kom med koffertar ~~uppå~~ och matsäck-
ar där uppå.

2v) Sen hörde jag ~~folket~~ kaptenen säga nu är
det klart ombord och seglen [illegible]
hissade, och bryggan gled ombord
Sen räktes där så mången hand hem
till sin lilla vän, När tårar [illegible]
kinden då börjar vänner fly.

3v) Till America jag ämnar mig att
söka lyckan där, Jag önskar att du
vore och hade mig så kär, Ja saknar
både far och mor och syskon vän ocks
Ty jag så från dem skilder det tänker
jag uppå.

4v) Sen hörde jag folket säga, Adjö [illegible]
dig min vän, Ja kommer ej mer åter att
träffa dig igen, på hela denna jorden
rund så länge världen står, Ja dig att

93.

Karl o Ida.

Wid skogens bryn. bor en liten flicka o många ynglingar på henne flicka. Ja hon är mogen av kärlek trogen hon har sett hjärta åt en sjöman skänkt. v Kanske att ni henne känner förty hon har så många glada vänner ja mången flicka med glas på brecka har drucka skål för Ida o för Karl.

Karl han resev bort till fjärran länder Ida får ej honom följa "gråt ej min flicka jag dig skall skicka ett kärleksbrev från mig o hem till dig. Ida

Ida ett t jag nu dig beder förglöm nu aldrig dina trohetseder" av dig bedragen av sorg betagen får jag min grav uti det blåa ha[illegible] Ida har fått brev ifrån sin älskling med mången glader och vänskaplig hälsning "Kanske du gråter jag kommer åter från havets vida boljor hem till dig.

Ida gångar sig ner åt lunden att möta vännen
i aftonstynden I aftonstunden i gröna lunden
där möter hon sin älsklige Karl.

Nål kniv o saa vännen
aldrig giv nålen

Nål saa o kniv vännen
aldrig giv nålen sticker
saaen klyppor [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

mörk och grumlig källan står
Sommar kommer vinter far
aldrig mera blir den klar.

Se nu malkas vårfruktid

Se nu malkas vårfruktid
vårdags vindar ljuva
Luften lyser blå och blid
Under skyar ljusa
:/: Ännu ligger nordansfäll
svept kring frusna marker
ännu ligger vit och mjäll
Snön i öde parker :/:

II

Fågelsången stiger svag
gråset gror i natten
vårfruktidens andedag
Lossa alla vatten
:/: Vårens prins från trakt till trakt
vår sin folkas strängar
gläds de rycka ax i takt
Polsångs raska drängar :/:

Slumrande Toner

Slumrande toner fjärran ur tiden
Toner ifrån stugor från fält och vänan lid
Sällsamma röster ur gravarnas dunkel
Jubel och kvalsång från hänsovnas tid
Vaknen alla, höjen eder, fädernas budskap
I bringen till söner till lyssnande tid

II

Står inunder rönnen lutande stugan
mossbeväxt är trappan och ogräsen gro
Innanför rutornas gröngamla stängsel
Minnena de sova i ljudlösan ro
Böje ditt huvud, träd försiktigt, Helig är
platsen, Där fädernas hängnande andar bo

III

Sloknande kolen vi tända på härden
Varsamt vi taga det kära i vår vård
Spinnrocken surrar vid lågande brasan
Medan vi väver på sägnernas bård
Flamma forneld, lys vår gärning
Lys genom tiden för sönerna väg
hem till fädernas gård